

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, rozhodl v hlavním líčení konaném dne **4. září 2017** v Táboře, v senátě složeném z jeho předsedy Mgr. Petra Černého a přísedících Jany Posavadové a JUDr. Petra Hasíka, v trestní věci obžalovaného V. F., **t a k t o :**

Obžalovaný

V. F. ,

nar. XXX v XXX, okr. XXX, trvale bytem XXX, okres XXX, zdržujícího se na adrese XXX,

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

- v přesně nezjištěné době od měsíce listopadu 2008 do 30.6.2015, v místech tehdejšího bydliště rodiny v bytě v domě bez zjištěného čísla popisného ve XXX, okres XXX, v XXX na XXX, a na ulici XXX, jakož i v bytě na adrese XXX, nejméně v jednom případě strčil své nezletilé dceři N. H. , nar. XXX, jazyk do úst, dále jí v nezjištěném počtu případů sahal na genitálie, osahával na prsou, a poté, co mu odmítla olizovat genitál a anální otvor, štípal ji do nohy, v důsledku čehož nezletilá utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, která dosud postupně odeznívá,

- v přesně nezjištěné době od měsíce dubna 2013 do 30.6.2015, vždy v místě tehdejšího bydliště rodiny v XXX a ulici XXX, nejméně v jednom případě své nezletilé dceři K. H., nar. XXX, lízal genitálie a sahal na ně, a nejméně v jednom případě po ní požadoval olizování svých genitálií, což nezletilá odmítla, za což ji štípal do různých míst těla,

t e d y

dílem dítě mladší patnácti let svěřené jeho dozoru, zneužívaje jeho závislosti, jiným způsobem pohlavně zneužil, dílem dítě mladší patnácti let svěřené jeho dozoru, zneužívaje jeho závislosti, jiným způsobem pohlavně zneužil a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

zvláště závažný zločin pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2, dílem odst. 3 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 187 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na **6 (šest) let a 6 (šest) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá nahradit nemajetkovou újmu v penězích

- **poškozené N. H.**, nar. XXX, bytem XXX, zastoupené svou opatrovnící XXX, pracovnící odboru sociálních věcí Městského úřadu v XXX, částkou 100.000 Kč.
- **poškozené K. H.**, nar. XXX, bytem XXX, zastoupené svou opatrovnící XXX, pracovnící odboru sociálních věcí Městského úřadu v XXX, částkou 20.000 Kč

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená K. H., nar. XXX, **o d k a z u j e** se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu se

obžalovaný V. F. podle § 226 písm. a) tr. řádu **z p r o š t ů j e obžaloby** státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne

12.4.2017, č.j. 2 KZV 4/2017 – 51, kterou mu v bodě 2. obžaloby, ve vztahu k nezletilému synovi K. H., nar. XXX, bylo kladeno za vinu, že

v přesně nezjištěné době od měsíce listopadu 2014 do 30.6.2015, vždy v místě bydliště v XXX, nejméně v jednom případě svému nezletilému synovi K. H., nar. XXX, olizoval penis a totéž jednání po něm nejméně v jednom případě sám požadoval,

v čemž byl v tomto bodě obžaloby spatřován dílčí útok pokračujícího zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1,2 tr. zákoníku,

nebot' nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozený K. H., nar. XXX, bytem XXX, zastoupený svou opatrovníkí XXX, pracovnící odboru sociálních věcí Městského úřadu v XXX **o d k a z u j e** se svým uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře byl před soud postaven obžalovaný V. F., kterému bylo kladeno za vinu spáchání zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku (ve vztahu k bodu 1. obžaloby) a zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku (ve vztahu k bodu 2. obžaloby). Těchto se měl dopustit tím, že

1. v přesně nezjištěné době od měsíce května 2008 do 30.6.2015, v místě bydliště v obci XXX, a dále vždy v dalších místech bydliště v XXX, nejméně v jednom případě strčil své nezletilé dceři N. H., nar. XXX, jazyk do úst, dále ji nejméně v jednom případě strčil prst do análního otvoru, sahal jí na genitálie, nejméně v jednom případě ji zanechal v uzavřeném osobním automobilu, a když po jeho návratu nezletilá plakala, vulgárně ji urážel a osahával ji na prsou a nejméně v jednou případě ji uchopil za ramena, třásl s ní, udeřil s ní o zem, kopal ji do různých míst na těle a osahával na prsou, a poté, co mu odmítla olizovat penis a anální otvor, štípal ji do nohy, v důsledku čehož nezletilá utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, která dosud postupně odeznívá,

2. v přesně nezjištěné době od měsíce dubna 2013 do 30.6.2015, vždy v místě bydliště v XXX, nejméně v jednom případě své nezletilé dceři K. H., nar. XXX, lízal a sahal na genitálie, nejméně ve čtyřech případech po ní požadoval olizování penisu, poté, co toto nezletilá poškozená odmítla, třásl s ní a štípal ji do různých míst těla a pohlavkoval, a dále v přesně nezjištěné době od měsíce listopadu 2014 do 30.6.2015, tamtéž nejméně v jednom případě svému nezletilému synovi K. H., nar. XXX, olizoval penis a totéž jednání po něm nejméně v jednom případě sám požadoval.

Krajský soud ve věci nařídil hlavní líčení, v němž především vyslechl **obžalovaného V. F.** a svědkyně **M. Č.** (*matku obžalovaného*), **V. F. K.** (*manželku obžalovaného*), **H. H.** (*matku poškozených*), **A. H.** (*jejich tetu*) a **A. H.** (*babičku poškozených*).

Po takto provedeném dokazování krajský soud dospěl ke skutkovým a právním závěrům, které jsou odlišné od podané obžaloby a jsou uvedeny ve výroku tohoto rozsudku. K těmto dospěl na základě hodnocení provedených důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, když shledal, že důkazní rámec je dostatečný pro učinění skutkových závěrů, o nichž není důvodných pochybností ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu.

Obžalovaný V. F. (*č.l. 12-16, 253 p.v.-256 p.v.*) ve své výpovědi popřel, že by se jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu, dopustil. Uvedl, že žije spolu se svojí manželkou, s níž má nezletilé dítě, a její dcerou ve věku 3 let pocházející z předchozího vztahu, v bytě v XXX, podílí se na výchově nezletilých dětí a péči o ně. Ke svým osobním poměrům sdělil, že je v současné době bez zaměstnání, učil se zahradníkem, nedostudoval, nešlo mu učení a nebavilo ho, má tedy základní vzdělání. Přivydělával si pomocnou práci na stavbách a v současné době pomáhá kamarádovi tak, že mu staví plot. Co se jemu za vinu kladeného jednání týká, uvedl, že s matkou nezletilých dětí se seznámil v XXX, žili spolu poté, co se narodila dcera N., pak se rozešli, ona se odstěhovala ke své matce a sestře s přítelem do XXX, kam se po uspořádání vzájemných vztahů odstěhoval i on. Následně se narodila dcera K. V okamžiku, kdy rozpory dosáhly své meze, odstěhoval se znovu od ní, ale nakonec došlo k tomu, že se opět dali dohromady a potom se narodil syn K.. To, že se má dopouštět něčeho podobného, co je mu nyní kladeno za vinu, prohlásila jeho bývalá partnerka v roce 2012 – 2013, předtím to bylo v roce 2008. V roce 2014 jezdili do manželské poradny v Písku, kde to paní H. sdělila tamní pracovníci a ta jim doporučila, aby navštívili nějakého psychologa, aby nebyly nějaké další problémy. Bývalá partnerka pak navštívila lékaře až v září 2015 poté, co se rozešli naposledy.

On sám se nikdy žádného fyzického násilí vůči své bývalé partnerce ani dětem nedopustil. Nepočítá v to malý pohlavek, když něco provedly. Paní H. pochází ze čtyř sourozenců, otec i matka pili alkohol, otec byl ve vězení za pohlavní zneužití paní H.. Nikdy si nevšiml, že by to na ní zanechalo nějaké následky, připadalo mu, že je zcela normální. V sexuální oblasti nebyly žádné praktiky, které by jeden či druhý z partnerů odmítal, měli spolu klasický sex, anální styk s ní neměl, nevyzýval ji k tomu, aby mu strkala prsty do análního otvoru. Nemá rád nevěru, neprovozoval autostimulační praktiky, nikdy neměl potřebu někoho svazovat, bít, ženy nikdy nebil, nelíbí se mu sadomasochistické praktiky. Upozornil na SMS zprávu od paní H., v níž je uvedeno, že odešel v nepravý čas, a že se na to náležitě připravila. Neví o tom, že by v letech 2008 – 2014 byl v rodině jiný muž v blízkosti dětí kromě přítele švagrové.

O děti se staral, krmil je, dělal jim snídani, hrál si s nimi, pak jim matka koupila mobily a už si s ním nechtěly hrát. S dcerami se na záchodě nezavíral. Reakce od jedné z dcer, že ji má nechat, byla na to, že se holky pošťuchovaly a on jednu bral ze záchodu pryč. Nedělal jim to, co je mu kladeno za vinu. Neštípál je, štípaly se navzájem. Nemá tušení, jak mohla paní H. říci, že strkal N. jazyk do úst, občas děti koupal, ale většinou je koupala matka. N. začala mluvit ve třech letech, K. asi také. Odešel v srpnu 2015 poté, co si řekli, že to nemá cenu, že nebudou trápit děti. V září byl u nich na návštěvě, pak mu bývalá partnerka volala, že děti si nepřejí, aby je navštěvoval. On sám nikdy žádnou mykózu neměl. Neví, proč bývalá partnerka

uvádí, že děti měly červené zadečky, ani mu je neukazovala. N. byla už od narození zamlklejší, nedokáže si vysvětlit posttraumatickou stresovou poruchu. Vždycky však špatně nesla, když se stěhovali, než si zvykla na nové prostředí. To K. je takový „živel“.

Babička dětí, která s nimi žila ve společné domácnosti, ho měla ráda jen tehdy, když jí koupil lahev piva. Když bydleli na XXX, jednalo se o byt velikosti 2 + 1 s lodžií, jinak se jednalo o byty velikosti 3 + 1. Babička byla v jednom pokoji, děti spaly s matkou a on spal v lodži. Děti spaly se svou matkou na manželské posteli. Z bytu na XXX, kde byl velký nájem, se odstěhovali na XXX, kde se narodil K.. Stěhovali se ještě do bytu na ulici XXX, kde se v srpnu 2015 rozešli. Vrátila se k nim „švagrová“ A. a žili též s babičkou. S dětmi se nestýká poté, co mu to sdělila jejich matka. Popřel, že by někdy sám vodil dcery do školky, je-li hovořeno jejich matkou o září 2015, už s nimi nebyl. Byl tam s dětmi pouze třikrát, to ještě s paní H.. Dceru N. vozil na XXX do školky každé ráno autem, ze školky ji vodila buď matka nebo babička. Do školky vozil pouze N., nikoho jiného. Vstávala před půl šestou, ve čtvrt na sedm otvírali na XXX, tam se převlékla v šatně a on ji předal paní učitelce. Učitelky mu nikdy nic nevytýkaly.

Paní H. se o děti vždy starala, nezanedbávala je, potíže byly pouze s babičkou, se kterou se dá jen těžko vyjít. Rodinu opustil proto, že byly hádky, bývalá partnerka mu naznačovala, že to nemá cenu, byl dluh na vodě, dali mu za vinu, že ji pouští schválně. On byl ten, kdo chtěl, aby byl uzavřen sňatek. Když odmítla, více ji k tomu nenutil. Podílel se na chodu bytu, na úhradě dluhu za vodu, platí dluh, alimenty i dluh na výživném za dobu, co byl ve vazbě. Když žili společně, byl vývoj dětí zcela v pořádku. Když přišel z práce, tak děti přiběhly, vítaly se s ním a najednou mu jejich matka sdělila, že děti něco říkaly. Děti mu nikdy neříkaly, aby se jich nedotýkal. Matka je koupala jednou za tři dny. Když byly děti malé, tak je občas přebaloval, ale jenom tehdy, když matka dělala něco jiného. Vlhčené ubrousky používali, opruzeniny mazali Sudo krémem. Většinou jim mazal zadeček, ale že by někam sahal, to ne. Babička, paní H., mu nikdy neříkala nic o tom, že by se k dětem nějak zvláště choval, ani to, že by viděla něco nenormálního, co praktikuje se svými dětmi. Řekla to své dceři a ona pak jemu. Dozvěděl se až ze spisu, že děti měly červené zadečky. Neviděl, že by se nějak děti olizovaly. K. údajně přišla s nějakou takovou hrou ze školy. Krom jednoho případu, kdy spadla před zemědělskou školou, si nepamatuje, že by N. měla odřenou hlavu. Nikdy nikde nepracoval s dětmi jako vychovatel. Snažil se vyhýbat hádkám s matkou dětí. Předložil soudu svůj mobilní telefon se zprávami z měsíců prosince 2015 až února 2016. SMS zprávy jsou vesměs o výživném a problémech s uživením nezletilých dětí.

SMS zpráva ze dne 16.12.2015 v 17:52 hodin „Čus, fajn a dik. Je to zvláštní, mobil mi ukazuje stále nedoručeno, no nic. Jen ať nezapomene (pozn.- matka obžalovaného) vzít s sebou ty dvě stvrzenky. Měj se“.

SMS zpráva ze dne 20.1.2016 v 12:41 hodin „Hm, nic nedošlo. Máma už brala, takže pošta u nás byla. Dnes jdu na úřady, protože ti nevěřím, žes je poslal a už vůbec, že pošleš, cos údajně neposlal. Člověk, kterej ví, že k přežití s dětma nutně potřebuju celý alimenty a přesto je nepošle, no tak to je fakt síla“.

SMS zpráva ze dne 21.2.2016 v 04:47 hodin „Čus, tak jsem se dlouho neozvala. Tentokrát se ozvu na soudě, si soudkyni sliboval, že občas dáš něco navíc. Těch pět stovek budiž. Zkrátka si strhnu, cos dal navíc na Vánoce, takže si vlastně nedal navíc nic. A jen, abys byl

v obraze. N. začíná plavání za 998 konec února, takže taky začíná období, kdy budu nakupovat děčkám jarní botky a lehčí bundy. Jo vlastně křivdím, že, na tři děcka si dal 200 Kč k Vánocům nebo k Silvestru, to je vlastně jedno“.

SMS zpráva ze dne 21.2.2016 v 15:33 hodin z tel. č. 607 430 546 „Děcka jsou nešťastný, když dochází k výsledkům. Každoměsíční nemocnost je vyčerpávající, takže jsou stresovaní. Momentálně miluju Kubika, pouštěj si ho každý den. To je takovej poučnej animovanéj seriálek. A jen tak mimochodem, díky, žes odešel. Tvoje rozhodnutí odejít od nás navždy bylo rozumný, jen si zvolil špatnej čas. Do roka by k němu stejně došlo z můj strany, už jsem se na to připravovala po neúspěchu v docházce do Písku, něco jako partnerská poradna. Jak pošleš peníze, je tvoje věc, já jen upozorňuju, že trvám na dodržení slibu“.

SMS zpráva ze dne 21.2.2016 v 15:34 hodin (pokračování předchozí zprávy) „u soudu, příspěvek N. na plavání by se hodil a příspěvek pořízení oblečení a bot na jaro by se taky hodil. Žádám znova o sociální, tak je to asi bude taky zajímat. Použiju, cos napsal. Nemám peníze, protože nemám práci. Jinak řečeno plavání mám zaplatit sama a oblečení s botama na tři děti taky sama. Tak se měj“.

SMS zpráva ze dne 21.1.2016 v 15:39 hodin „Čus, tak jsem složenku ve schránce dnes našla, tak doufejme, že to pětikilčo dopošleš“.

SMS zpráva ze dne 21.1.2016 v 16:58 hodin „Můžeš hádat, mastěj na mobilu Farmu. N. je už s těma práškama jako normální dítě, je spokojenější, i když pravda i náladovější. K. se ve školce nelíbí, nemocná velmi často, tak máme doporučenou taky psychologii a psychiatrii. K. to je lumpík, kvetu, co dokáže vymyslet. Zítřa přinesou hodiny a v úterý už děčkám zapnou elektriku. To taky přidá na pohodě a já jdu příští měsíc znova žádat o socku. Čus“.

Matka nezletilých dětí **H. H.** (č.l. 41-45, 259 p.v.- 264) obšírně vypovídala o soužití s obžalovaným. Vypověděla, že se s obžalovaným seznámila přes svoji sestru A., se kterou původně obžalovaný chodil. Ona s ním začala chodit v době, kdy bydlela v XXX, od počátku se vztah vyvíjel normálně, jen sexuální stránka byla „*taková divná*“. Pak otěhotněla, nelíbilo se jí, jak to vypadá v bytě u matky obžalovaného, a proto začala hledat vlastní bydlení v XXX, kde se narodila N.. Byla zdravá, potom došlo k tomu, že měla opožděný vývoj, měla dost často „*červenou pipinku, když hlídal obžalovaný, měla opruzeniny, fleky*“. Ona sama si říkala, že se to u miminek stává, používali Imazol. Potom soužití přestalo fungovat, obžalovaný měl potíže s financemi. O dítě se starala výlučně ona, k sexu nedocházelo, proto odešla k sestře do XXX. Obžalovaný za nimi stále jezdil na návštěvy, následně se přestěhoval do XXX, ono se jí to nelíbilo, ale nakonec se dali znovu dohromady. Tam se stalo to, že čekala K. a viděla, jak obžalovaný koupá N. a před svědkyní jí začal strkat jazyk do pusy. Vyčetla mu to, on se hájil tím, že tato si s tím měla začít. Přitom jí bylo 1,5 roku. Bavili se o tom, byly mezi nimi hádky, obžalovaný říkal, že s tím přestane.

Pak se narodila K., odstěhovali se na hlavní třídu do XXX a to i s babičkou, před níž se obžalovaný zdržoval nepříjemných výroků. To například svědkyni řekl, že byla zneužívaná a používal to proti ní. Před její matkou si takové věci nedovolil. „Hrál“ to tak, že ona byla „*blbá, že jí nikdy nikdo neuvěří*“. Jeho oblíbený výrok zněl: „*Jednou blázen, vždycky blázen*“. Když se narodila K., ze začátku to fungovalo.

V roce 2015 se do toho začala „plést“ i jeho rodina, říkali, že ona byla zneužívaná, že si to vymýšlí, a že děti lžou. Slyšela přitom i od své matky, že by k něčemu mohlo docházet. N. měla už od 1,5 roku svého věku hrozný strach z otce. Podobný strach v očích měla i K., když byla malinká. Ona proto chtěla vysvětlení od obžalovaného, jakým způsobem si s dětmi hraje, ale nikdy jí to nevysvětlil. Když bydleli na XXX, tak se „něco stalo v lodžii, takový malý náznak“. Co se týče té příhody na lodžii, tak tam byl obžalovaný s N., přebaloval ji a jeho obličej byl velmi blízko zadečku, až ji to vylekalo. Tehdy obžalovaný opět odešel, byly tam rozpory, každý měl úplně jiný způsob života, byl to důvod k tomu, aby šli zase od sebe. Obžalovaný odešel, alimenty neplatil, o děti se naprosto nezajímal. Poté, co se odstěhovala její sestra A., vypadl další zdroj příjmů, proto začala uvažovat o tom, že by obžalovaného vzala opět zpět. On se přistěhoval, pak se do bytu vrátila i A..

Potom se přestěhovali na XXX, tam si něčeho všimla i její matka. Mezi dospělými byly třenice o placení nájmu. Její matka má *odpor k mužským*, nějak jí vadí partneři jejich dětí. Naznačovala svědkyni, že se obžalovaný může chovat k dětem neadekvátně. Na XXX se jim narodil K..

Pak se odstěhovali na XXX (pozn.- správně XXX). Tehdy docházelo k tomu, že N. několikrát stála u dveří, když ji měl vézt do školky, že s otcem nepůjde. Tehdy ale neřekla, proč nechce s otcem jezdit. Pak se N. začala *bát na toaletě, nechtěla tam být sama, měla špatné spaní, noční můry, viděla lávu*. To byl důvod, proč s ní zašla za dětskou lékařkou s podezřením, že se něco děje. K. se v podstatě bála také, ale ta byla víc upovídána. Už v době, kdy bydleli na XXX, bylo slyšet z toalety nějaké zvuky a hlas K., která říkala: *‘Nech mě bejt‘*. Byly nějaké náznaky, K. říkala, že to mělo být osahávání od taťky, že má hlavičku strkat k N.. K. bylo mezi čtvrtým a pátým rokem. Ona si řekla, že dcera je malá.

Její matka v současné době problémy s alkoholem nemá. Matka dříve pila pivo proto, aby nemusela vnímat svého manžela. Když se napije, je podrážděná, vzteklá. N. hodně hovoří o tom, co se dělo na XXX a pak o tom dojíždění. Co se týče zneužívání, tak svědkyně nevěří tomu, že by se něco dělo K., ten si nemůže nic pamatovat, a *že ukazoval to, co ukazoval taťka, to se mohlo stát*. Podle ní chtěl obžalovaný po K., aby byl *i on tím, kdo někoho bude zneužívat*.

V dobách, kdy se rozešla s obžalovaným, žádného jiného muže neměla. Přiznala, že se snažila vyhybat tomu, aby byl obžalovaný s dětmi sám, proto s nimi vždy žila sestra, její přítel T., matka. Ze záchodu chodila N. vždy ubrečená, matka svědkyně říkala, že K. má naznačovat nějaké mlácení, pak sama svědkyně u K. slyšela často *‘nech mě bejt‘*, a když šla okolo záchodu, slyšela, že tam *‘někdo čůrá nebo něco podobného, tekla voda‘*. Děti se o tom nechtěly bavit, jediné co se dozvěděla, bylo to, že se děti hrozně bojí a začaly ji objímat. Jednou jí N. řekla, že když jí táta na záchodě utíral, *‘trochu víc jí třel o pipinu‘*. Když obžalovanému zakazovala, aby na záchod s dětmi chodil, tak sestra A. byla při něm, říkala, že je svědkyně blbá.

Na XXX matka svědkyně naznačovala, že obžalovaný si měl hrát s dětmi v pokoji, že něco zahlédla, že má zvláštně posazené děti, že na ně zvláštně kouká, má zvláštní gesta, že si děti drží blíže některým partiím. Naznačila jí, že si myslí, že tam byl obžalovaný nějakým způsobem svlečen, ale že to neviděla konkrétně, že to jen zahlédla, a že jí obžalovaný odbyl tím, že si hraje se svými dětmi. Nikdy neřekla, že děti měly mykózu, spíše to byly

opruzeniny, hodně mokravé s červenými pupínky. To opakovaně viděla u všech tří dětí. Co se týče hygienických návyků, tak obžalovaný s nimi měl problém. Když přišel domů z práce, měl špinavé ruce a nemyl se, tak si myslela, že se to mohlo nějakým způsobem takto podráždit.

O svých zkušenostech začala mluvit N. až po odchodu obžalovaného. Na základě vyšetření dětské lékařky šly nejdříve k dětskému psychologovi a poté na dětskou psychiatrii do XXX. Teprve tam začala N. vyprávět, co se jí dělo. Svědkyně uvedla, že: „*N. poté, co promluvila, tak tři dny plakala, vyprávěla smutné věci, co taťka po ní vyžaduje, když jsou na záchodě, že se před ní svléká, že jí ukazuje své pohlaví. Nutí ji dávat její hlavičku ke svému přirození. Babička říkala, a i ona zahlédla takové scény, které už hraničily s tím, co je rodičovská autorita. Vyptávala se na to obžalovaného, děti, potom K. začala říkat, že obžalovaný jí začal hodně mlátit hlavičkou o zem a ona jako svědkyně to pak začala brát vážně. Obžalovaný pořád tvrdil, že si děti vymýšlejí, že neví, proč z něj mají strach, ale nepopřel, že tam strach je. Byly mezi nimi finanční neshody. Nějaká scéna byla i na chalupě v XXX*“. Pokud jde o strach dětí z otce, tak si to vysvětlovala tím, že na N. je otec agresivní, viděla ho, když společně uklízeli, že není v jeho chování spontánnost, je citově chladný. Myslela si, že to je proto, že je na děti drsnější, že se většinou doma nezdržuje.

N. se v současnosti začíná zlepšovat, je schopna se o tom bez emocí bavit, nezačne u toho plakat, nestává se, že celou noc nespí, užívá psychiatrické léky. Dojíždí k paní doktorce. Byla jí diagnostikována ADHD porucha. Dcera N. dostala ředitelskou důtku za čtyři krádeže v bývalé škole, ale v nové se nic takového nestalo. Mohlo se stát, že N. bylo ublíženo cestou do školky, něco takového jí dcera naznačovala, že prý do nich má obžalovaný občas kopat. Bylo to v případě, že neuklidily hračku nebo oblečení. Před odjezdem N. do školky byly incidenty přede dveřmi. *Dělala úplné scény, že s obžalovaným nepůjde. Napřed viděla na dveřích červené oči, že se strašně bojí a pak viděla lávu.*

K. se naopak začíná uzavírat do sebe, začíná špatně spát. K. mluvila zpočátku hodně o agresivitě, ale N. moc ne. Svědkyně je toho názoru, že agresivita byla spíše vůči K.. Nevěří tomu, že by obžalovaný kopal do N..

Děti přestoupily na novou školu, v té bývalé měly vážné problémy. Jsou často nemocné.

Co se týče bydlení na XXX, tak se řešilo to, co říkala N.. Šli k odborníkovi na párovou terapii. Jezdili do Písku, tam bylo naznačeno, že by měli zjistit, zda má pravdu obžalovaný nebo děti. Poté obžalovaný odešel a ona se rozhodla, že to bude řešit a šla s N. k lékařce. Pak u psychiatra N. říkala spoustu věcí, že *taťka nejen že chtěl, ale i K. hlavičku tam strkal, ta ho odstrkovala*. N. je citlivá, plašší. Postupně se začala otevírat, ale pouze jí, nikoli doktorce. Následky u dětí vidí, a to i u K.. On, jak byl malinký, *to má jenom v podvědomí, pořád na ostatní členy rodiny ukazoval „pind'oura“*, používá na ně sprostá slova. Pak vyšlo najevo, že: *„Taťka měl pind'oura nahoře, a že mu z toho teklo něco bílého a někdy i žlutého“*. To měl speciálně vyžadovat po K.. O tom také K. mluví, že *když čůral, aby mu potom vylízala a po N. to chtěl, až když to bylo bílý*. K. měl za to mlátit.

N. si vytrhávala celé chomáče vlasů, proti ní, podle svědkyně, mohl obžalovaný použít i nějakou agresi. Když se hádali, *agrese z obžalovaného čišela*. Postupem času nabyla

presvědčení, že to, co vyprávěla N., a potom její sny, je pravda. V mobilech dětí se pravidelně objevovaly scény s agresivitou, násilím, byly to scény sexuálního rázu, obžalovaný nějaká porna měl, rád se na ně koukal.

Svědčce viděla, jak *obžalovaný některému z dětí fyzicky ublížil, koukala s jakou silou, když se rozčílil, dětem „naprášil“ na zadek*. Vůči dětem začala více uplatňovat rodičovskou autoritu, ale sama se léčí na deprese. Má psychické problémy z toho, že toho na ní bylo moc. *Změny bydliště, změny spojené s obžalovaným, s A., s matkou, na každém bydlišti vznikl dluh, bylo tam podezření, že se něco děje dětem, okolí ale stále říkalo, že to není pravda, že tam má něco špatně pochopeného z dětství, že vidí něco, co viděla v dětství, potom změna chování N..* Co se fyzických trestů z její strany týká, tak je *občas používá, dítě dostane na zadek nebo přes prstíčky, když něco ukradne, pak používá pohlavěk a „buráka“*. Vařečkou děti nebiju, vypověděla svědkyně H. H..

Když byla svědkyně dotázána na její vlastní zážitky ze zneužívání, uvedla, že to bylo v době, kdy jí bylo 10 až 13 let, zneužívána byla svým otcem, bylo to výrazně agresivní. *Vyžadoval sexuální uspokojení klasickým způsobem, chtěl se jenom uspokojit, takže si nalehl a prostě – sex*. Ona sama ho neudala. Nese si sama následky z minulosti, zůstaly jí úzkosti. Před obžalovaným měla jednoho partnera, navštěvovala sexuologa, dostala se z problémů, které měla ze zneužívání otcem. Otec se z vězení domů vrátil s tím, že *máma to chtěla zkusit*, on se pokoušel vůči svědkyni znovu o *nějaké formy sexuality, ale měl asi strach, že se bude něco dít, když byl propuštěn na polovinu*. I sestra A. něco naznačovala, ale pak to popřela. Nejmladší sestra říkala, že si otec na ní nic nedovolil.

Co se týče sexu, tak ze strany obžalovaného bylo vyžadováno, aby se *„sahalo do zadku, což ona nedělala ráda“*. Obžalovaný vyžadoval anální sex, který naopak jí nevyhovuje. On si jej však vždy vynutil a to i přesto, že ona potom plakala. Obžalovaného přebrala své sestře A., ale ta říkala, že s ním nespala, že ji údajně nepřitahoval. Sexuální kontakty vždy inicioval obžalovaný. Když se mu dívala při sexu do očí, tak je měl vždy překrvené. I v sexuální oblasti nebyla shoda, ona potřebuje pochopení, komunikaci, obžalovaný si pouze *přišel pro sex*. Sexuální kontakty mezi nimi byly výjimečné.

Svědčce A. H., sestra matky nezletilých dětí (č.l. 46-50, 264 p.v.-265 p.v.), nepotvrdila slova své sestry o scénách při odjezdu nezletilé N. do školky a o používání toalety.

Vypověděla, že nebyl nikdo, kdy by byl N. vysloveně odmítán, že jí nesmí na záchodě asistovat, žádné výhrady vůči obžalovanému neměla, taktéž K. je neměla. Nevybavuje si, že by někdy slyšela z koupelny či ze záchodu křik nebo pláč. Jednou slyšela ve Voticích od své sestry H., že se obžalovaný vůči N. špatně choval, bylo to něco s jazykem, ale v Táboře nic takového neslyšela. Jejich matka a obžalovaný se *„moc nemuseli“*. Když se dohadovali, bylo to skrze děti, a to kvůli tomu, že se ho děti bojí. Sestra ani matka jí ale nic neříkaly o tom, že by měly podezření na zneužívání. Žádné výhrady vůči vztahu své sestry s obžalovaným neměla, ačkoliv s ním předtím chodila, ale vztah nijak nepokročil, k ničemu nedošlo, takže jí nevadilo, že s ním začala chodit sestra. Vůči ní se obžalovaný po stránce sexuální o nic *„nepokoušel“*. Byla však přesvědčena o tom, že se její sestra k obžalovanému nehodí.

Ona sama nevěřila tomu, že by její otec něco dělal sestře H.. Když ho zavřeli, bylo jí 11 let. Nevnímala tenkrát v rodině nic nenormálního.

Potom svědkyně popsala v zásadě v souladu s obžalovaným a sestrou H. to, kde spolu bydleli, konstatovala, že soužití probíhalo naprosto normálně. Ona sama přispívala na byt, dohromady žili asi čtyři nebo pět let s obžalovaným, sestrou, matkou a dětmi. Ona s matkou sestře H. s dětmi pomáhala. Obžalovaný pomáhal, uměl děti přebalit, nakrmit, obléknout.

Má za to, že to dělal rád, nevyhýbal se tomu. Obžalovaný děti někdy koupal, koupaly se tak jednou za dva dny, občas byla N. opruzená stejně jako K.. Když byly děti malé, pan obžalovaný jim na záchod *chodil utírat zadek, když to neuměly*, neslyšela však, že by děti proti tomu protestovaly. Fyzicky trestané děti nebyly. Když chodila N. do školky, ráno ji občas vozil obžalovaný a někdy se jí nechtělo.

N. byla vždy tichá, K. je živá. Děti jí ve vztahu k obžalovanému nic neříkaly. V současnosti se s dětmi stýká, nevidí žádný problém, i N. je upovídána, bere však nějaké léky. Děti, včetně K., jí nikdy neříkaly, že by jim obžalovaný něco dělal. Když bydleli společně, tak N. byla strašně zamlklá, úplně zamlklá byla asi od šesti let. Na ostatních dětech nic nepozorovala. Má za to, že jednou se sestrou probírala, že by obžalovaný mohl děti zneužívat, ale ona jí řekla, že tomu nevěří.

Obžalovaný se vůči ní nepokoušel o žádný sexuální kontakt. V době, kdy spolu chodili, s ním měla jednu „intimnější styk“, ovšem nedošlo k souloži. Matka před ní mluvila o tom, že by děti mohly být panem obžalovaným zneužívány, ale svědkyně se „*do toho nepletla, protože matka A. je taková, že kecá dcerám do chlapů*“. Matka ani sestra se s ní o tomto problému ale nikdy nebavily. Nepamatuje si, že by měla se sestrou nějaké problémy, pro které by se nebavily. Občas se pohádaly, to je pravda. Mezi její sestrou a obžalovaným k intimnímu soužití docházelo. Nevšimla si žádné pornografie. To, co je obžalovanému kladeno za vinu, by do něj neřekla.

Již zmíněná **A. H.**, matka svědkyň H. a A. H. a babička poškozených (č.l. 51-55, 265 p.v.-268), uvedla ve své, nutno už na tomto místě uvést, že krajně nepřesvědčivé výpovědi, že je *obžalovaný velký manipulát, každý mu uvěří, děti se ho bojí*. Svědkyně však vypovídala velice vyhýbavě, často si protiřečila. Například naznačila jakési *prapodivné hrátky mezi obžalovaným a dětmi*. Po víceterém vyzvání a napomenutí, aby vypovídala pravdu, když se odpovédím na otázky vyhýbala, připustila, že když bydleli na XXX, tak vždycky ráno měl obžalovaný *svoji místnost a děti za ním utíkaly. Neví, co tam vyváděly, smály se tam, hrály si, braly to jako hru, ale vždycky šly takové vystrašené, to je prapodivný*, uvedla. U her táty s dětmi nikdo jiný nebyl. Když nechali otevřené dveře a ona se dívala na televizi a koukla se do místnosti obžalovaného, tak to vypadalo, jako když si hrají. Bylo jí divné, že tam děti za ním chodily samy. Vzápětí připustila, že to *není nic divného a je jí záhadou, proč se ho děti bály*. Ona sama o době, kdy její manžel zneužíval dceru H., v trestním řízení nevypovídala. Pak zopakovala, že děti nic neříkaly, protože se obžalovaného bály, *protože na ně byl hodně zlej*. Teprve, když začalo trestní stíhání, tak začaly mluvit, protože říkaly dětem, *nebojte se, tatínek už k vám nesmí, tak mluvte. A to, co říkaly, tak to bylo k breku*. Svědkyně vypověděla: „*Můžu to říct, co říkaly? Co jsem zažila, to jsem neviděla, já jenom říkám, co mi řekly děti, když taťka už k nim nesměl. Je to trošku sprostý, ale jestli můžu mluvit, je to tak. To, co mi děti říkaly, bylo opravdu k smíchu, protože, no není to k smíchu..., říkaly, že taťka je vodil na záchod, že musel tuto, tuto, no, no. No tak doslova děti vypovídaly, že taťka, no chtěly, aby mu toto lízaly nebo, že taťka čůral bílý čůranky do záchodu, jak tohleto může malý děčko vědět,*

nechápu. Tak jsem tomu začala věřit, že něco takovýho muselo bejt. No, dokázany to není, ale toto jsou lidi, který umí tyto věci pěkně tak, aby to nikdo neviděl. Neviděla jsem, že by si hráli společně tak, že by se přitom obžalovaný vzrušoval. Když byly děti malé, tak je občas přebaloval, ale to přebalování bylo trochu divný. Vždycky když přebaloval a N. byla pokakaná, tak vždycky okolo bylo, no prostě to neutřel tak, jak měl, třeba na posteli byly hovínka. Ale měla, no on je robustní, nemůže se to tak brát, ale zadeček byl červenější a to se nám s H. přestalo líbit. Není to pravda, že by se N. nechala dýl v pokakané plence, tohleto je velký rozdíl. Opruzeninu známe, vždyť jsem měla taky čtyři děti. Tohle bylo červenější až do krve, takový divný. Co se týče K., to když jsme bydleli na XXX, tak vždycky když s ní chodil na záchod čurat, tak křičela „nech mě, nech mě“, ale co tam bylo, nevím, tam jsem nechodila. Na ulici XXX jsme bydleli před XXX, tam bydlel obžalovaný taky. Na XXX jsem už pak neslyšela, že by K. něco říkala“.

Několikrát jí obžalovaný řekl, ať se do toho neplete, že to je jeho výchova. S dcerou H. to řešily. Ta psala jeho matce, že má takovéto podezření, ta o tom nechtěla slyšet. Co se dělo s K. na záchodě neví, s N. chodil na záchod také, ale ta se z něj neozývala. N. s K. říkaly, že taťka je obtěžuje, třeba, že je myje na intimních místech, a že to prej taťka bere jako hru. Ona nic neřešila. Ano, viděla jednání obžalovaného ve vztahu k dětem, které by považovala za zneužívání. Děti jí ale ukazovaly ve svých mobilech věci, které tam měly, takové ty sprosté. Říkaly, že jim to tam dal taťka. Když byla vyzvána k tomu, aby popsala prapodivné hrátky, které měl konat obžalovaný s dětmi, tak vypověděla, že: „No tak je to tak, vždyť je to nakonec pravda, když jsem se otočila, koukala jsem na tu Barbaru (pozn.- televizní pořad), tak to vypadalo jako takový prapodivný hrátky, jako když sebou takhle šoupou, ale nešla jsem tam. Vždyť jsem to neviděla, jenom jsem se otočila. No, jak se šoupal? Když spí, tak se taky člověk třeba jenom pohybuje, že jo, ale že by jako byly nahatý, to jsem taky neviděla, to ne. Většinou, když tyhle ty hrátky byly, tak on většinou byl na zádech a děti po něm hopsaly, to jsou taky dětský hrátky. Po ránu byly většinou v kalhotkách, tak jak spí. Vždyť už jsem to říkala tenkrát, že jsem neviděla, že by přímo k něčemu došlo, jenom jsem tam koukla a připadalo mi to takový prapodivný“.

Pak byla konfrontována se svou výpovědí z přípravného řízení, že: „Holky říkaly, speciálně K., že prej taťka se tam obnažil, aby čůral bílý do záchodu. Vždyť on se udělal, a jak se tvářil jsem se ptala, no koukal do blba, ptala jsem se“. K tomu se v hlavním líčení vyjádřila: „No, to jsem před chvilkou naznačovala, jo, to jsem řekla, to jsem naznačila něco podobného před chvilkou, ale mě vzalo to bílý, kde by to vzaly, o tom s nima nikdo nemluvil. Pak říkaly, že když ho nechtěly poslouchat, tak že je vyfackoval, nebo, že je chytil a mlátil a praštil s nima o zem – chytil je za vlasy a takhle dělal (hlavou o zem), ale začala jsem tomu věřit, když N. začaly vypadávat vlasy“.

To, že měly děti zadečky až do krve, si s dcerou vysvětlovaly tak, že má obžalovaný ruce drsné z práce, mykóza tam nebyla. Ona sama nemá problém s alkoholem, pila desítku Gambinus a tu jí kolikrát večer kupoval obžalovaný, jinak si sama pivo nekupovala. Co se týče jejího manžela a zneužívání dcery, tak H. se chlapům vyhýbala. Svědkyně naznačila, že seznámení s obžalovaným bylo *takový zajímavý*, ale blíže to nerozváděla. Po propuštění dcera H. odpustila svému otci, pak s nimi nějaký rok bydlel, ale potom ze společné domácnosti utekl. Její manžel tenkrát dostal sedm roků u soudu v Hradci Králové. To, co vypovídala na policii, jí řekly vnučky po zahájení trestního stíhání obžalovaného.

Do jisté míry vypovídající je i reakce obžalovaného na výpověď svědkyně. Obžalovaný k výpovědi svědkyně uvedl, že *nikdy neřekl, že by byly blázní, ohradil se proti tomu, že by si nemyl ruce, že naopak děti učili, aby si po záchodě vždycky chodily ruce mýt*. Tedy žádné výhrady vůči popisu zneužívání dětí, či vysvětlení, jak si s nimi hrál, zda je pravda, že s nimi chodil na záchod apod.

Byla vyslechnuta také současná manželka obžalovaného **V. F. K.** (č.l. 256 p.v.-257), která ve své výpovědi uvedla, že po krátké známosti s obžalovaným otěhotněla a narodila se jim holčička T.. Obžalovaný jí s péčí pomáhá, dceru přebaluje, převléká, vše normálně. Malou dceru většinou koupe ona, protože obžalovaný koupe starší dceru A., které jsou tři roky. Nevěří tomu, co je obžalovanému kladeno za vinu. Řekl jí o tom hned na začátku vztahu, A. s ním nemá žádný problém, vychází spolu výborně. Vůbec nic zvláštního na sexualitě manžela není. K pohlavním stykům dochází po vzájemné iniciaci, žádné svazování, bití, anální styk, zvláštní praktiky vyžadovány nejsou. Pornografii nesleduje, sex mají někdy každý den, někdy jednou týdně. Podle jejího názoru je trestní řízení pomstou H. H., protože obžalovaný odešel ze společné domácnosti a s ním odešly i peníze.

Matka obžalovaného **M. Č.** (č.l. 35-40, 257 p.v.-259) vypověděla obdobně v tom smyslu, že nevěří tomu, že by bylo pravdou to, co je kladeno jejímu synovi za vinu. Nikdy v minulosti si na něm nevšimla ničeho zvláštního. Fyzicky v dětství trestán nebyl. Když byl obviněn, chodil za ní, byl z toho „špatný“. Byl schopen se postarat o děti, když byly malé, a to o N. i K.. Všimla si, že N. byla najednou smutná, hrála si stranou, nekomunikovala s ní, ona jako babička se však paní H. neptala, proč se tak malá chová. Myslí si, že taková byla už od malička, nikdy si s dětmi moc nehrála. Kromě strkání jazyku do úst se o jiných praktikách svědkyně nedozvěděla. Její syn popřel, že by N. jazyk do pusinky strkal. Na chatě bylo vše v pořádku, chodili na procházky. To, že měl obžalovaný dceru osahávat, jí říkala paní H., ona jí odpověděla, že tomu nevěří. Jinak se o tom spolu nebavily. S paní H. a s N. byla v Opařanech u psychologičky. Nezajímala se o to, zda je některé z dětí psychiatricky léčeno. Sama vnoučata na delší dobu nikdy neměla, za dětmi docházela, když bydleli v Táboře.

Za nastalé situace, kdy bylo ze strany obžalovaného a jemu nejbližších osob v podobě manželky a matky jednoznačně popíráno, že by se dopustil trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, a výpovědi bývalé partnerky H. H., jakož i její matky A. H. a sestry A. H., jsou do jisté míry rozpačité a v podstatě nedávají dostatečně pevný základ pro závěr o tom, že je jednání obžalovaného výpověďmi těchto žen prokazováno, byl o to důležitější obsah výpovědí obou poškozených N. a K. H..

Výslechy svědkyň **N. a K. H.** byly realizovány v přípravném řízení jako neodkladný a neopakovatelný úkon. Stalo se tak 23.11.2015. Obě poškozené byly vyslechnuty vyšetřovatelkou Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, územního odboru v Táboře, přičemž se tak dělo ve specializované výslechové místnosti bez přítomnosti dalších osob. Ty, s ohledem na to, že se jednalo o úkon prováděný ve smyslu § 158a tr. řádu před zahájením trestního stíhání, byly přítomny ve vedlejší místnosti. Šlo o státní zástupkyni a soudkyni Okresního soudu v Táboře. Po stránce formální tak byly naplněny podmínky pro závěr o tom, že tyto výpovědi je možné použít jako důkazy v hlavním líčení postupem podle § 102 odst. 2 tr. řádu, neboť je zřejmé nejenom z povahy věci, dále uvedených výsledků znaleckého zkoumání nezl. N., ale též z konkrétního průběhu těchto výslechů, který je zaznamenán na

DVD, že oživování těchto zážitků by bylo pro nezletilé děti krajně rizikové a pro další život neblahé. To platí zejména u N. H., která do současné doby trpí známkami posttraumatické stresové poruchy, tak jak byla diagnostikována v lednu 2017 při jejím znaleckém vyšetření znalci z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie se specializací na dětskou psychiatrii MUDr. Pavlou Novotnou a znaleckým posudkem znalce Mgr. Václava Šnorka z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie. O těchto znaleckých posudcích bude pak podrobně pojednáno v další části tohoto odůvodnění.

Výpověď **nezletilé N. H.** je ve spise založena na *č.l. 21 – 22, na č.l. 23 je pak založeno DVD s jejím videozáznamem*. Nezletilá N. v ní po poučení, které soud považuje za poučení řádné, přiměřené věku vyslychané a učiněné v souladu s ust. § 97, 99, 100 a 101 odst. 1 tr. řádu uvedla, že sestřička K. jí říkala, a ona to též viděla v době, kdy byly sestře čtyři roky, jak jí tatínek „*sahal na pipinu, lízal pipinu*“. Ona se na to koukala ode dveří, K. jí potvrdila, že to je pravda. Uvedla dále ke své sestře, že otec ji štípal na záchodě, když mu *nechtěla lízat pytlíka*. To neudělala, tak jí za to štípal a dal jí pak ještě blíže nesrozumitelný trest. Jednou před babičkou, když byli na XXX, tak jí tam tatka dal pohlavek. A tatínek ji štípal na ruce a kamkoliv jinam. *On ji štípal kamkoliv, když K. nechtěla lízat pytlíka*. Potom na dotaz vyšetřovatelky dodala, že *to mají větší*, myšleno muži, protože bratr K. děvčatům ukazoval svůj penis a *on je ještě malej*. Dále vypověděla, že to, že byla štípana K. za to, že nechtěla otci *lízat pytlíka*, tak to dělal i jí a ještě po ní chtěl, *aby mu lízala prdel*. V tomto ohledu uváděla, že to bylo ve snu, když se stěhovali na XXX a vzápětí uvedla, že to je pravda, že se jí to nezdálo. Vypověděla též, že tatínek s nimi občas chodil na záchod, na dotaz, co se tam dělo, mlčela. Byla proto vyzvána, aby to, co se tam dělo, ukázala na panence. Vyplývalo pak z dalšího průběhu výslechu, že na tom záchodě ji štípal do nohy a dodala, že *to mamince a babičce všechno pověděla, že jim to jednou povídala večer*. Potom ukázala, že jí otec sahal na prso, což komentovala slovy: „*Sahal mi na kozy a na pipinu*“. Dovnitř nesahal, hladil ji na intimních místech, což neverbálně ukázala na panence. Pak měla dělat tatínkovi ještě něco dalšího, a to na záchodě, kde s ní byla i sestra K., ale ze záznamu jejího výslechu není seznatelné, co přesně měla otci provádět. Říkala, že jí bolela záda, říkala také, že požadované *lízání pytlíka* otci neprováděla. Dále se zřejmým studem ukázala na panence, že měla sahat na přirození svému otci, což komentovala slovy, že měla „*sahat na koule*“. Co se týče bratra K., tak po něm *chtěl tatka lízat pytlíka*, což říkal její bratr K., ona to *sama neviděla*. Neviděl K. ani to, co měla tatínkovi dělat ona se svojí sestrou.

Výpověď nezletilé N. považuje soud za věrohodnou. Je to nejenom proto, co uvádí ve svých znaleckých závěrech oba znalci, ale též z verbálních projevů nezletilé při jejím výslechu. Tato je zjevně nesvá, ošívá se, odpovídá na dotazy na hranici srozumitelnosti a slyšitelnosti a tyto nikterak nerozvádí, občas pouze přikyvuje, na dotazy neodpovídá slovně, jen gesty, hraje si s prsty u rukou apod. Je na ní zjevné, že se jí projednávaná záležitost krajně nepříjemně dotýká. Z uvedeného také vyplývá, že její výslech a zejména zvukový záznam jejího výslechu není příliš kvalitní, ale zásadní výstup z tohoto je zcela jednoznačný. Zní, že ze strany otce opakovaně docházelo vůči ní, její sestře K. a pravděpodobně též vůči jejímu bratrovi K. k nepřijatelnému, sexuálně motivovanému jednání.

Výslech **nezletilé K. H.**, který je zaznamenán na *č.l. 27 – 31 a na DVD založeném na č.l. 32 spisu*, je rozsáhlejší i obsažnější, není zatížen tak zásadními projevy nevěle ze strany nezletilého dítěte jako u její sestry, ovšem není pro rozhodnutí v této věci použitelný.

Je to proto, že se před výslechem nedostalo nezletilé K. poučení, které by plně odpovídalo požadavkům na poučení svědka ve smyslu výše uvedených ustanovení. Ačkoli je samozřejmé, že takto malé dítě je zapotřebí poučovat přiměřeně jeho věku, nesmí z tohoto poučení vypadnout to, co je velmi podstatné a co je obsahem ust. § 100 odst. 2 tr. řádu, tedy že má právo odepřít vypovídat ve vztahu ke svému otci, protože mu může svou výpovědí způsobit trestní stíhání. Takového poučení se však nezletilé ze strany policejného orgánu nedostalo.

Soud tak sice nabyt přesvědčení, že výslech nezletilé K. je výslechem, **který nelze jako důkaz použít**, a soud nemůže k obsahu výpovědi K. H. přihlížet, ovšem současně je přesvědčen o tom, že je možné jako důkaz použít jisté obrazové sekvence ze záznamu uloženého na DVD, které byly pořízeny v přestávce mezi první a druhou částí výslechu nezletilé K.. Jde o to, jakým způsobem nezletilá bez přítomnosti vyšetřovatelky manipulovala s panenkou představující jejího otce. Na záznamu je patrné velmi suverénní nakládání tak malého děvčátka s naturalisticky pojatými genitáliemi muže. To svědčí pro závěr, že i nezletilá K. byla konfrontována s těmito partiemi mužského těla, ukázala názorně, jakým způsobem s nimi mělo být manipulováno a co je také důležité, zjevně v tom byla velice zběhlá. V tomto ohledu je podle názoru krajského soudu možno videozáznam pořízený při výslechu této poškozené jako důkaz, pouze v tomto rozsahu a v této souvislosti, použít, protože se v tomto okamžiku nejednalo o výpověď svědka, která je zatížena výše uvedenou vadou, ale důkaz ve smyslu § 89 odst. 2 tr. řádu.

Je-li dán tento deficit v dokazování, o to důležitější potom bylo hodnocení osoby nezletilé N. a jejího sdělení ze strany zmíněných znalců z oboru dětské a dorostové psychiatrie a klinické psychologie. (Písemné vyhotovení znaleckých posudků je založeno na č.l. 91-104).

Znalkyně **MUDr. Pavla Novotná** pro oblast dětské a dorostové psychiatrie uzavřela, že poškozená trpěla posttraumatickou stresovou poruchou, která postupně odeznívá, a stále trpí poruchou pozornosti s hyperaktivitou.

Posttraumatická stresová porucha se u nezletilé N. projevovala výraznými obavami z otce, potřebou vyhnout se mu, o samotě pak vtíravými myšlenkami. Zažívala úzkost z červených očí, dříve se také v hojné míře vyskytovaly noční můry, a to v podobě úzkostných snů. Ve výpovědích poškozená opakovaně hovoří o výrazně nepříjemných traumatizujících zážitcích, které měla s otcem v autě, kdy se k ní choval jako k dítěti velmi hrubě, v době, kdy s ním byla sama a nemohla doufat v pomoc či podporu jiné dospělé osoby. Dále pak zmiňuje opakující se ataky doma, především v malém prostoru na záchodě, kterým byla časem přítomna i její mladší sestra. Poškozená se otce bojí. Počátek těchto obav se nedaří vystopovat a pravděpodobně spadá ještě do ranějšího věku poškozené. Její osobnost pak není vybavena k tomu, aby dokázala účinně volat o pomoc. Dívka byla již v útlém věku opakovaně vystavena výrazné zátěži plynoucí z výrazné nestability rodinného i ekonomického zázemí rodiny. Až do této doby má obavy, aby otce nepotkala, neboť s touto situací si zatím neumí poradit.

Co se psychologické části posudku vypracované znalcem **Mgr. Václavem Šnorkem** týká, psychický vývoj posuzované je opožděný především v oblasti řeči a sociálních dovedností. Přítomné jsou projevy **poruchy pozornosti s hyperaktivitou**, identifikovat je

možné známky **částečně zvládnuté psychické traumatizace**, přetrvává **velký strach z otce**, inklinuje k **úzkostnému prožívání**. Psychický život posuzované se vyznačuje nezralostí, poměrně malou bohatostí, jedná se o **deprivované dítě**. Minimalizuje své nároky na okolí, obává se požádat o to, co chce. Má radost z obyčejných věcí. K vrstevníkům i starším lidem přistupuje rezervovaně, předchází tak zklamání z jejich odmítavého postoje vůči ní. Ten ale vychází z jejího ne zcela adekvátního chování. Projevuje se **sociálně neobvykle**, do skupiny nezapadá. Za vlídné a podporující projevy je vděčná. Její vztah k matce a sourozencům je příznivý. U posuzované nebyly zjištěny charakteristiky, které by zvyšovaly významně pravděpodobnost vybavení agresivních vzorců chování. Nejedná se o jedince s chorobně zvýšenou agresivitou. Posuzovaná disponuje v současnosti **inteligencí na úrovni průměru až nižšího průměru** při relativně rovnoměrném výkonu. Schopnost informace ukládat do paměti bez zkreslení a uchovat a později v dobré kvalitě i kvantitě vybavit ve srovnání s populační úrovní je **lehce pod průměrem**. S ohledem na zjištěnou úroveň rozumových a paměťových schopností, stejně jako zjištěné osobnostní aspekty lze uzavřít, že **posuzovaná je schopna správně vnímat a následně reprodukovat události**, zvláště takové, které jsou součástí každodenního života a přímo se dotýkají její osoby. Omezení se projevuje pouze u komplikovanějších sociálních situací, v rámci nichž nemusí být schopna porozumět všem souvislostem, např. i motivům jednání lidí. Vzhledem k současnému stupni psychického vývoje i její určité opožděnosti se fantazie v prožívání posuzované projevuje, ovšem ne v takové míře, aby docházelo k vytváření smyšlených příběhů o jednání druhých. U posuzované **došlo k psychické traumatizaci** a to velmi pravděpodobně v důsledku jednání jejího otce. Negativní prožitky nepochybně ovlivňují popis jednání otce, v daném případě ale spíše **potvrzují autentičnost popisovaných skutečností**.

Obecnou věrohodnost poněkud snižuje věk posuzované. Rozumové a paměťové schopnosti jsou nicméně dostačující. Ani v osobnosti nebyly zjištěny kvality, které by obecnou věrohodnost podstatně snižovaly. Na základě analýzy všech aktuálně dostupných informací je možné konstatovat, že z dílčího psychologického hlediska se jeví být posuzovaná **specificky věrohodná**, když inkriminované události popisuje opakovaně, relativně shodným způsobem a přesvědčivě.

Pominout nelze **psychickou traumatizaci** posuzované, která nevznikla bez důvodu, něco ji muselo způsobit.

Znalci pak byli **slyšeni též v hlavním líčení (č.l. 271-274)**, v němž přednesli své znalecké posudky tak, jak byly předloženy v písemném vyhotovení, s tím že na ně odkázali, a dále k dotazům soudu i stran dodali, že nebyly zjištěny žádné známky toho, že by nezletilou N. někdo ovlivňoval, co a jak má říkat. Naopak byl ze strany matky patrný jistý nezáměr o to, aby v této věci vůbec zkoumání dítěte proběhlo. Ten se projevoval tím, že neustále odsouvala termín vyšetření. Znalci sice měli výslech nezletilé k dispozici, ale ten pro ně při vlastním znaleckém zkoumání nehrál zásadnější roli, byť se k tomuto do jisté míry přihlíží, ale pouze v tom smyslu, zda se jim ze strany dítěte dostává stejné či obdobné informace při vlastním vyšetření, jako se tomu stalo při výslechu na policii.

Co se pak týče **posttraumatické stresové poruchy**, pak není možné rozlišit, zda jí **získala nezletilá v důsledku násilí nebo v důsledku sexuálních ataků**. V každém případě však se posttraumatická stresová porucha rozvíjí do šesti měsíců od události, resp. od konce jejího působení, což v případě nezletilé K. znamená, že pokud se taková porucha dosud

neobjevila, nemůže se objevit v budoucnu. To ovšem naopak nevylučuje, že by se taková nepříznivá událost nemohla promítnout do života jedince někdy v budoucnu v souvislosti s pubertou, začátkem pohlavního života apod.

Znalci při vyšetření neměli k dispozici informace o tom, že otec trpí sexuální deviací, jak plyne z dále rozebraného znaleckého posudku znalkyně MUDr. Želmíry Herrové. Shodně uvedli, že tato skutečnost by žádný vliv na jejich závěry **neměla**.

K dotazům rozvedli, že i kdyby se dítěti dostalo vysvětlení, že určité jednání je nutné považovat za hru, potom by se případná traumatizace odvíjela od toho, zda bylo toto jednání prožíváno dítětem jako negativní. Jsou případy zneužití, kdy je to v rámci aktivity bráno za hru a dítě to vnímá jako příjemné, potom to k traumatizaci nevede, případně až sekundárně, když je dítě edukováno v tom smyslu, že to je nežádoucí a/nebo samo dospěje k tomu, že nějaké jednání bylo nežádoucí. Nebylo přitom rozdílu mezi popisem fyzického násilí a sexuálních ataků nezletilou N., tudíž obě vnímala jako stejně intenzivní. Jednalo se o **poměrně výraznou traumatizaci**, proto pouhé uzavření v omezeném prostoru, jako např. na záchodě, by nepostačovalo k tomu, aby se rozvinula posttraumatická stresová porucha v rozsahu, který byl zjištěn. Znalci bylo zjištěno, že **zážitky nezletilé byly opakované, možná nikoli v tak intenzivní podobě, ale kvůli tomu, že byly opakované, vryly se hluboko do paměti**. Pro nezletilou N. velkou roli hrálo to, že byla svědkem, že stejným zážitkům byla vystavena její sestra, která reagovala podstatně výrazněji a v ten okamžik nezletilá N. získala potvrzení, že to, co se dělo také jí, není dobré. Do té doby byla pasivní, trpně to snášela, protože nevěděla, jestli je to normální nebo ne.

Matka a další osoby na situaci nereagovaly optimálně. Nezletilá o tom začala hovořit až tehdy, kdy přestala být blokována strachem. Postoj matky se posunul v tom, že její prvotní vysvětlení obsahuje více informací než následný výsledek. Je u ní vidět určitý ambivalentní postoj k vyšetřování. Při znaleckém vyšetření matka předala dítě na policii a bez toho, že by na ně počkala (a soud dodává; byla mu oporou v neznámém prostředí) odjela. Znalci potom nezletilou N. museli matce odvézt a vrátit sami. Co se **deprivace** týká, tato je výsledkem **dlouhodobě neadekvátního výchovného působení** ze strany všech lidí, kteří se na výchově nezletilé určitým způsobem spolupodíleli.

Co se vlastní **traumatizace** týká, vysvětlili znalci, že **určitý intenzivní prožitek se ocitá mimo vědomí a vrací se do vědomí v podobě příznaků**, což jsou noční můry, mohou to být určité vzpomínky spojené se silnou úzkostí přes den, strach z určitých osob, z určitých situací. Situace typu stěhování, změna školy apod., **nemají** potenciál traumatizovat, pouze mají potenciál přetížit, ovšem projev takového přetížení vypadá jinak, než zjištěná reakce u nezletilé N.. Pokud pak jde o matkou i nezletilou zmiňované červené oči, ty u ní vyvolávají úzkost. Pakliže se objeví ve snech, pak to něco symbolizuje, nějakou obavu, strach. Souvisí to s něčím, co prožila, získalo to určitý symbolický význam, ale nezletilá není příliš schopna dávat své prožitky do souvislostí. Nabízí tedy určité obsahy, ale nemá náhled na to, co s čím souvisí. Není schopna rozkrýt souvislosti. Něco takového může vzniknout např. i v souvislosti s nějakým filmem, ten však **nemá schopnost traumatizovat v takovém rozsahu, jaký byl zjištěn v případě nezletilé**.

Za situace, kdy bylo znaleckými posudky potvrzeno, že výpověď nezletilé N. je výpovědí specificky věrohodnou, má velký význam znalecký posudek MUDr. Želmíry Herrové, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie (č.l. 73-82, 84 spisu).

Ta vyšetřila obžalovaného, mj. i phalopletysmograficky, a konstatovala u něj existenci **sexuální deviace se sadomasochistickými behaviorálními projevy**. Jeho **pobyt na svobodě** označila za **nebezpečný** a navrhla ochranné léčení sexuologické v **ústavní formě**. Prognóza dalšího vývoje sexuální deviace závisí od toho, jestli podstoupí nebo nepodstoupí ochrannou ústavní sexuologickou léčbu za účelem uvědomění si, proč se mu to, co je mu kladeno za vinu, mohlo stát. Prognóza závisí také na tom, jaká bude spolupráce při ochranném sexuologickém léčení.

V době spáchání činu byl obžalovaný **v plném rozsahu schopen rozpoznat** protiprávnost svého jednání, jednání mohl **ovládat podstatně sniženě**.

Při svém výsledku **v hlavním líčení** (č.l. 268-271) znalkyně uvedla, že není dosud jasno, zda se jedná o sadomasochismus nebo se jedná pouze o sadomasochistické projevy v rámci neúplné sexuality. Ta může spočívat právě v okamžiku, kdy se má přejít po seznámení a namlouvání s ženou k intimnostem, jak naznačuje jeho první přítelkyně (A. H.). **Sadomasochismus** se projevuje **v manipulaci, zotročování a ponižování**, což je psychická část této poruchy, přičemž toto mnohdy stačí, nedochází k fyzickému týrání. U konvenční sexuality je něha v celém motivačním systému, zde je místo něhy opak, a to je týrání a ponižování. U sadomasochismu **není objekt zcela vymezen**, je pouze důležité, aby pro takto postiženého **došlo k realizaci týrání, eventuálně ponižování, manipulování či bití** a je v celku jedno, zda se jedná o dítě ženského či mužského pohlaví. Na genitální části sexuality mnohdy nezáleží.

„Páčkou“ k odreagování manipulace, resp. manipulačních tužeb, **může být štípání dětí**, může to být i bývalou přítelkyní zmíněný **anální styk**. U něj se předpokládá nějaký odpor a jeho překonání je možnou realizací potřeby manipulace. V tomto kontextu je možné i vkládání pornografických materiálů do mobilních telefonů dětí, kde tyto obrázky na ně jistě působí hrůzostrašně, v důsledku čehož může toto dítě být vystrašené, zmanipulované, což může být vyjádřením této deviace.

Není známo, kde tato porucha vzniká, zda je to v důsledku genetiky, pre-, peri- či postnatálního poškození. **Děti** při phalopletysmografickém vyšetření obžalovaného dominují proto, že **jsou lehčeji ovladatelné než ženy**, které se více bouří proti jím nepříjemným situacím. Proto tímto způsobem může být vysvětlen **obrázek**, na nějž phalopletysmograficky obžalovaný **nejvíce reagoval**, a to byla svázaná pětiletá dívka zavěšená hlavou dolů v jakési průrvě.

Náhled na sexualitu u pana obžalovaného **absentuje**, je však velmi pravděpodobné, že něco tuší, že v sexualitě něco není v pořádku, ovšem on sám si to nemůže nějakým způsobem vyložit tak, aby s tímto výkladem byl spokojen. To by pak mělo být cílem náhledové terapie při ústavní sexuologické léčbě. Při vyšetření je důležité, kdy došlo naposledy k ejakulaci, ale krom toho se zjišťuje i puls, který pakliže je větší jak 72 za minutu, svědčí o velikém stresu. Tam je potom důležité, zda tento stres je před i po vyšetření, nebo po vyšetření již dán není.

Je zde **velké nebezpečí**, že by k **opakování takového jednání mohlo dojít**, pakliže by nedošlo k náležitě ústavní sexuologické léčbě, která by pomohla obžalovanému vyznat se v otázkách aktivace sexuality, a jak tento zvláštní typ sexuality realizovat v mezích zákona. Potom lze mít **prognózu** dalšího vývoje za **vcelku příznivou**. Ochranná léčba trvá nejméně rok u osob, u kterých probíhá dobře.

Pro obžalovaného by byla ideální partnerkou žena, která by byla manipulovatelná a nechala se zotročovat. První známky deviace vyplývají už z toho faktu, že u obžalovaného byla kolem 18. roku věku první soulož a k další došlo až za čtyři roky. To svědčí pro něco nekonvenčního v sexualitě, protože u běžného jedince po zahájení sexuálního života není žádná pauza patrná. Nebyly zjištěny žádné známky sebeomezení např. z důvodů náboženských.

Ve vztahu ke zjištěné deviaci je důležité, že při sadistické proceptivitě je pro jedince důležité manipulování, zotročování, a teprve v této souvislosti se objeví zájem o genitál, eventuelně o anální styk. K **uspokojení deviantní poruchy** přitom **není nutná ejakulace**. Stačí samotné **manipulování druhou osobou**, k ejakulaci může dojít někdy **za dlouhou dobu nebo vůbec**, a přesto je dotyčný **sexuálně uspokojen**.

Své **znalecké závěry označila znalkyně za jednoznačné**, neboť pro závěr o existenci sexuální deviace svědčí několik faktů, které plynou jednak z vlastního psychiatrického vyšetření, jednak z vyšetření phalopletysmografického, přičemž v takovéto kombinaci zjištění se **nemůže jednat pouze o nějakou náhodnou shodu**.

K tomuto znaleckému posudku je zapotřebí dodat, že ze strany obhajoby bylo navrhováno, aby byl proveden revizní znalecký posudek, neboť obžalovaný je přesvědčen, že závěry znalkyně MUDr. Herrové nejsou korektní, a že diagnóza sexuální deviace by měla být ověřena.

Soud k tomu považuje za důležité uvést, že postup pro přibrání nového znalce a provedení revizního znaleckého posudku upravuje ust. § 109 tr. řádu, které jej umožňuje v případě, že je *dána pochybnost o správnosti posudku nebo pokud je posudek nejasný nebo neúplný a vysvětlení, které bylo žádáno po znalci nevedlo k výsledku*. Krajský soud v této souvislosti shledává **znalecký posudek znalkyně MUDr. Herrové za validní**. Strany měly možnost klást znalkyni dotazy, tato na ně odpověděla a současně dostatečným způsobem vysvětlila, proč ve svých písemných závěrech zprvu nenavrhovala ústavní sexuologickou léčbu obžalovaného a tuto navrhla až na základě výzvy policejního orgánu k předložení dodatku znaleckého posudku. Její vysvětlení, že na toto své doporučení zprvu při vyhotovování písemného znění posudku znalkyně zapoměla, lze akceptovat. Sice se nesporně jedná o chybu, ovšem nikoli tak závažnou, aby zpochybňovala znalecký posudek jako takový. V souhrnu však soud uzavírá, že znalkyně v hlavním líčení dostatečně zevrubně a přesvědčivě svůj znalecký nálezní popisala a podle názoru soudu i obhájila. **Důvod pro postup podle § 109 tr. řádu a přibrání nového znalce k provedení revizního znaleckého posudku tak krajský soud neshledal.**

Co se pak týče **dalších provedených důkazů**, tyto již nemají tak zásadní vliv na rozhodnutí soudu o vině a potažmo trestu obžalovaného, když je zde především řeč o výpovědích svědků **J. H.** (č.l. 63-65 spisu) a **MUDr. L. V.** (č.l. 56-62 spisu).

J. H. je učitelkou z mateřské školy, kam nezletilá K. docházela, N. nikdy neučila. Ta hovořila o K. tak, že ji do školky zpočátku asi dvakrát přivedl otec a potom už K. vodila babička, maminka, sestra N. a bratr K.. Zprvu byla K. velmi komunikativní, usmívala se a zapojovala, následně bylo ze strany matky sděleno, že otec je trestně stíhán a tento od nich odešel. K. byla velmi často nemocná, měla špatnou docházku. Jednou zkolabovala, křičela na učitelku, ať ji nechá být a poté bylo doporučeno matce, aby navštívila odborníka, neboť K. se uzavřela do sebe a přestala komunikovat. S dospělými komunikovala minimálně, s dětmi začala komunikovat až koncem prvního roku pobytu ve školce, tedy někdy v dubnu či květnu, kdy se začala zapojovat do skupiny dětí. Matka dětí jí počátkem školkové docházky nezletilé K. sdělila, že jak K., tak N., měly být otcem pohlavně zneužívány.

MUDr. L. V. je ošetřující lékařkou nezletilých dětí H.. Ta vypovídala o tom, že na základě informací matky a vyšetření nezletilé N., která měla problémy s růstem, doporučila nejprve návštěvu psychologa. Když zjistila, že otázku možného pohlavního zneužívání, která jí byla sdělena matkou, psycholog PhDr. Kovář neřešil, neboť mu to před vyšetřením či při něm sděleno nebylo, domluvila vyšetření dětí u MUDr. Hodkové v Dětské psychiatrické nemocnici v Opařanech. Tou pak byla doporučována hospitalizace nezletilé N., která však byla ze strany matky odmítnuta.

Listinné důkazy pak sestávají vesměs ze zpráv týkajících se obžalovaného, který dosud **trestně stíhán nebyl, nejsou ani žádné zásadní, negativní zprávy z místa bydliště.** Vyplývá to z popisu rejstříku trestů (č.l. 181), i zprávy Městského úřadu v Táboře, oddělení přestupků (č.l. 177.)

Zprávy Městského úřadu v Táboře, odboru sociálních věcí (dále též jen OSPOD) pak obsahují pojednání o prostředí, ve kterém nezletilé děti vyrůstají (č.l. 208). Toto je charakterizováno jako stísněné, posuzováno bylo v době, kdy žili v pronajatém bytě 1 + 1 na adrese XXX (k datu 8.3.2017). Žili zde s babičkou. Podle této zprávy má matka s dětmi k dispozici obývací pokoj, který je spojen s kuchyní, spí na rozložené velké matraci, babička obývá druhou místnost, vybavení bytu je velice skromné. Rodině jsou vypláceny dávky pomoci v hmotné nouzi a dávky státní sociální podpory, výživné hrazeno pravidelně, otec se s dětmi nestýká, matka nemá žádného přítele. Pokud jde o základní školu, kam děti docházely, pak N. s ostatními dětmi ani s třídní učitelkou zprvu nekomunikovala, pouze paní učitelka dostávala obrázky s duhou a po určité době začala nezletilá komunikovat šeptem. Teprve ve třetí třídě si našla jednu kamarádku. Matka spolupracovala se školou v první a druhé třídě, ve třetí již podstatně hůře. Přibližně v lednu až únoru 2017 se s matkou přestěhovaly, do podání zprávy 7.3.2017 však škole novou adresu matka nesdělila. Škola má podle OSPOD podezření, že všichni sourozenci zůstávají sami doma. Mimochodem, to matka ve své výpovědi vyloučila, uvedla, že se tak stalo pouze jednou, asi na hodinu, a vícekrát už to neudělala. Závěrem je v této zprávě informace, že nezletilá N. bere svým spolužákům sladkosti a pak „s kamennou tváří“ zapírá. Byla škole hlášena též krádež v obchodě. Absence, zanedbané oblečení, psychické i psychiatrické potíže, jsou přítomny u obou sester.

Aktuální zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí (č.l. 248-251) pak hovoří o tom, že rodina v současnosti bydlí na adrese XXX, v bytě 4 + 1, který užívá H. H. se svou matkou a dětmi N., K. a K.. Vybavení bytu je staršího charakteru, ovšem dostačující, hygiena do dobré úrovně, k bytovým podmínkám není žádných připomínek. Matka je v evidenci Úřadu práce

v Táboře, pobírá dávky státní sociální podpory a dávky pomoci v hmotné nouzi, babička pak starobní důchod ve výši cca 6.800 Kč. Od března 2017 jsou obě děvčata přehlášena na základní školu XXX, jejich prospěch dobrý, vysvědčení v případě nezletilé N. obsahuje čtyři trojky a čtyři jedničky, v případě nezletilé K. to jsou dvě dvojky a pět jedniček. Nezletilá N. od roku 2015 pravidelně dochází na kontrolu k psychiatrům, nejprve do Dětské psychiatrické nemocnice v Opařanech, od ledna k MUDr. T.. Ostatní sourozenci nejsou léčeni u žádného odborného lékaře. Matka se léčí u psychiatra s depresí.

Co se obžalovaného týká, pak je zde **zpráva probační a mediační služby (č.l. 283)**, která osvědčuje, že obžalovaný plní podmínky dohledu, který mu byl vysloven jako institut nahrazující vazbu při rozhodnutí stížnostního soudu o jeho propuštění z vazby, do níž byl vzat soudkyní soudu okresního na základě návrhu státní zástupkyně odvozeného od dodatku znaleckého posudku znalkyně MUDr. Herrové.

Důležitou je i zpráva sociálně psychologického centra **Arkáda Písek (č.l. 166, 167)**, která zmiňuje, že obžalovaný s H. H. navštívili jejich pracoviště v roce 2014. Trápili je finanční problémy, kvůli nim paní H. ztratila k partnerovi důvěru. V závěru konzultací zmínila H. H. nápadné chování dcery N., která má výkyvy nálad, je uzavřená a rodina těžko zvládá její výbuchy. Neurčitě naznačovala, že by mohly být problémy na straně otce. Při druhé návštěvě uváděli, že dítě je objednáno k psychologovi. Pan F. si stěžoval na sestru klientky, která by chtěla, aby se jejich vztah rozpadl. Svou roli hrála též matka paní H.. Všichni žili ve společné domácnosti, z čehož pramenily konflikty. Na další dohodnutou konzultaci se již nedostavili.

Hodnocení provedených důkazů a přijaté závěry skutkové a právní

Pokud pak jde o otázku skutkových závěrů soudu a z nich odvozovaných závěrů právních, musí soud předně konstatovat, že provedené dokazování přes výhrady týkající se splnění podmínek pro provedení výslechu nezletilé K., má za dostatečné. Jde o to, že je zcela evidentní, že jakékoliv obnovování zážitků, které měly nezletilé děti ve svém raném dětství, by pro jejich budoucí vývoj bylo zcela nevhodné. Soud proto nepovažuje za možné provádět výslech nezletilého K. H., neboť ten v době, kdy se podle obžaloby obžalovaný měl dopouštět pohlavního zneužívání jeho osoby, byl příliš malý, než aby byla jeho výpověď validní. Stejný závěr činí i ve vztahu k nezletilé K.. U ní nebyla zjištěna posttraumatická stresová porucha a lze mít za to, že se solidně vyrovnává se zážitky, které měla v soužití s otcem. Je zde sice výpověď její učitelky ve školce, která hovoří o poměrně značných problémech nezletilé na komunikační bázi v době po nástupu do školky, ale ze současných zjištění o školní docházce a jejích výsledcích možno uzavřít, že tyto problémy pominuly. Více než dva roky po jejím zneužívání otcem by přínos výslechu nezletilé K. nevyvážil rizika z něj plynoucí pro další zdravý vývoj poškozené. Protože nelze výpověď nezletilé K. použít pro rozhodnutí soudu z důvodů, které již byly uvedeny výše, krajský soud vychází toliko z výslechu nezletilé N., tak jak byl proveden, a výrok o vině a potažmo trestu pak zjištění z něj plynoucí v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zohledňuje.

Z dokazování mimo jiné vyplývá, že celý problém s pohlavním zneužíváním malých dětí mohl být podstatně menší, pokud by v rodině fungovaly zdravé vztahy. Lze se domnívat, že pro osobu charakteru obžalovaného bylo rodinné prostředí, kde žili ve společné domácnosti

matka se dvěma dcerami, dětmi jedné z nich a deviantním otcem dětí, naprosto ideální. Z výpovědí svědkyň H. H. a A. H. vyplývá, že jejich matka A. H. je nesnášenlivou osobou vyvolávající hádky, se kterou však uměl obžalovaný vyjít tím, že jí kupoval pivo. Tato žena potom přehlížela známky abnormálního chování obžalovaného k dětem, nebo je sdělovala jejich matce H. H. jen v náznacích. Sestra A. H. potom odmítala tyto náznaky brát za alarmující. Nezletilá N. byla přitom velice uzavřenou dívkou, která neuměla své pocity ventilovat. Navíc nebyla nikdy konfrontována s běžným způsobem soužití otce a dětí, nevěděla, zda aktivity, ke kterým byla vyzývána svým otcem a které jí jistě nebyly příjemné, jsou běžné či nikoli, její uzavřenost jí pak bránila se někoho zeptat, svěřit se či si postěžovat v rodině. Přitom lze mít za jisté, že vcelku správně odhadla, že by si tímto postupem moc nepomohla, protože babička se o výchovu dětí přímo nezajímala, protože, jak uvedla „to přece nejsou její děti“, teta stála na straně otce, a matka, která nějaké pochybnosti o obžalovaném jistě měla, otce z bytu nevykázala. To by se přitom nabízelo, pokud, se svými neblahými zkušenostmi z dětství, hovoří o případu, kdy obžalovaný strkal malinkému dítěti do úst svůj jazyk a pak při přebalování měl svůj obličej nepřírozeně blízko urogenitální oblasti své dcery.

Na jednu stranu byla matka poškozených schopna obžalovaného opustit, v krátké době však souhlasila s obnovením vztahu, evidentně motivovaná tím, že obžalovaný alespoň nějak přispíval na chod domácnosti, která se jinak potýkala s nedostatkem peněz. Svou roli zřejmě sehrála i nejistota samotné H. H. daná jejím pohlavním zneužíváním otcem. Ta nevěděla, zda chování otce, které vidí, je skutečně varujícím příznakem pohlavního zneužívání, nebo si je tak pouze vykládá, právě na podkladě vlastních zkušeností a z nich plynoucích psychických problémů. Obžalovaný sám pak i této stránky osobnosti svědkyně úspěšně využíval, když jí vnucoval, že by jí stejně nikdo neuvěřil, když on nedělá nic špatného a ona to zveličuje. Přitom i v jí uvedeném, zjevně obžalovaným často používaném „mottu“ : „Jednou blázen, vždycky blázen“, je možno vidět to, o čem hovoří znalkyně MUDr. Herrová. Ta sadomasochistické projevy sexuální deviace obžalovaného přiblížila tím, že se jedná o **potřebu ovládat druhé a ponižovat je.**

Ve výsledku to znamená, že se proti nezletilým dětem spojily v dané situaci nejhorší možné okolnosti.

Až trestuhodné chování matky preferující alespoň nějaký finanční příjem od deviantního otce výměnou, snad nikoli úmyslnou, za umožnění zneužívání jejich dětí (viz její výpověď, že: „*Poté, co se odstěhovala její sestra A., vypadl další zdroj příjmů, proto začala uvažovat o tom, že by obžalovaného vzala opět zpět*“). Pak je zde, s ohledem na vlastní zkušenosti, zcela nepochopitelný přístup jejich babičky ke zneužívání vnoučat. Časem vytvořené vztahy v rodině, v níž se komunikuje v náznacích, kvůli příjmům do rodinného rozpočtu se přijímá jednou vyhozený otec, u něž je dáno podezření, že se ve své roli zcela neadekvátně chová ke svým dětem, nedovolovaly dětem najít nějakou oporu v jejich trápení. K tomu přispělo i odmítání tety dětí něco takového připustit, ačkoli vlastní sexuální zkušenost s obžalovaným byla přinejmenším rozpačitá. Přidají-li se k tomu sice časté poznámky nesnášenlivé babičky mající výhrady k partnerům svých dcer, které jsou neurčité, přestože sama žila v manželství s člověkem, který tři roky pohlavně zneužíval její zprvu desetiletou dceru, pak děti rozhodně nemohly očekávat pomoc ani od tety A., ani od babičky A.. Ostatně, stejná babička byla schopná usvědčeného pachatele tak závažné trestné činnosti po návratu z vězení znovu přijmout s odůvodněním, že mu v té době stále ještě nezletilá dcera odpustila. Její počínání je

o to méně pochopitelné, že vedle oběti žila v domácnosti, kam pachatel přicházel, i další dcera ve věku 15 let a poslední dcera ve věku kolem deseti let. O povaze svědkyně A. H. a patologické povaze vztahů v rodině, pak hovoří snad nejjasněji její důrazná poznámka v hlavním líčení, že v trestní věci svého tehdejšího manžela nevypovídala. Přitom byla tehdejší situace taková, že jedno z jejich dětí bylo pravidelně, po dobu tří let, pohlavně zneužíváno svým otcem (a to koitálním způsobem), matka o tom nevěděla či „nechtěla“ vědět, a když se na tuto skutečnost přišlo a věc byla šetřena policií, matka oběti se zachová tak, jak se zachovala.

Po nastínění této situace se pak nelze divit, že obžalovaný mohl zneužívat své malé děti po tak dlouhou dobu. Pro osobu se sexuální úchytkou diagnostikovanou u obžalovaného je pak takové rodinné prostředí naprosto ideální a odůvodňuje to i jeho snahu opětovně navázat vztah s H. H. v případech, kdy se s ním rozešla, protože jinak nelze soužití s nesenášenlivou „tchýní“, „švagrovou“, která byla jeho předchozí partnerkou, „manželkou“ a třemi malými dětmi v bytě 2+1 či 3+1 považovat za ideál rodinného bydlení.

Uvažování H. H. je potom pro soud jen stěží pochopitelné. Po rozchodu s člověkem, k němuž má celou řadu výhrad zejména finančního charakteru (protože není schopen zabezpečit rodinu v jí požadované kvalitě), ale co hůře, i pro podezření na zneužívání dítěte (které se však u ní jeví jako sekundární důvod, viz výše), ho přijme zpět, povije s ním v krátké době další dítě, a pak tento scénář ještě jednou zopakuje. Jediné vysvětlení je snad takové, že to je praktická ukázka hloubky dopadů nevhodné výchovy a sexuálního zneužívání dítěte na jeho život v dospělosti, a současně i neveselý obraz budoucnosti nezletilých dětí, které jsou oběťmi v nyní projednávané trestní věci.

To, že děti nenašly zastání u osoby jim logicky nejbližší, tj. matky, že byly vystaveny tak ponižujícímu a odpornému zacházení ze strany otce, div že ne za přihlížení babičky a tety, v místě, které jim mělo poskytovat bezpečí a pocit jistoty, mělo nejen dopady v krátkodobé perspektivě v podobě existence posttraumatické stresové poruchy nezletilé N., ale jistě i perspektivě dlouhodobé, které se projeví až v jejich vlastních partnerských a rodičovských vztazích. Jistě by jinak zvládalo situaci dítě, které se může o svou matku opřít, jí se svěřit, uchýlit se k ní pro ochranu, a jinak poškozené oběti této trestné činnosti v projednávané věci, které jsou navíc (zřejmě všechny, když je jí N.) citově deprivované. Je možné konstatovat, že pokud by odpovídajícím způsobem zakročila matka a další dvě ženy v rodině již dříve, nemusely být děti vystaveny tolika sexuálními atakům a je možné, že by u nezletilé N. ani nedošlo ke vzniku posttraumatické stresové poruchy. Ta je přitom velmi podstatným faktorem, jenž posouvá škodlivost jednání obžalovaného mnohem dále, než je „prosté“ pohlavní zneužití nezletilých dětí svým otcem ve smyslu § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Už jenom z toho je patrné, že láskyplné, podnětné výchovné prostředí v rodině dáno nebylo (a není) a místo inspirativní výchovy rozvíjející jejich nadání, vlohy a mezilidské vztahy se dětem dostávají mobilní telefony s prokázaným závadným obsahem, když o něm hovoří jak obžalovaný, tak svědkyně H. a A. H.. Jen na okraj soud poznamenává, že děti mají mobilní telefony i přesto, že je jistě nepotřebují, když všude jsou doprovázeny matkou nebo babičkou. Rodina přitom nemá prostředky na zajištění základních potřeb, o čemž svědčí to, že po dobu několika měsíců žije v bytě bez funkční elektřiny... .

Výše uvedené konstatování poměrů v rodině obětí této zvláště zavrženíhodné činnosti našlo svůj odraz v rozhodování o uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích, který bude v další části tohoto rozhodnutí odůvodněn, ale především při hodnocení okolností spáchání činu a jeho konkrétních důsledcích při rozhodování o trestu.

K tomuto hodnocení ale mohlo být přikročeno až poté, co soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav z hlediska **právní kvalifikace**.

Předesílá se, že rozsudek obsahuje zprošťující výrok ve vztahu k jednání, jehož se měl obžalovaný dopustit na nezletilém K.. Soud takto musel rozhodnout proto, že není použitelná neopakovatelná výpověď nezletilé K. z důvodů uvedených výše, a výpověď nezletilé N. hovoří pouze o tom, že i na svém synovi obžalovaný požadoval provozování podobných praktik jako na dcerách, ale ona sama tomu přítomna nebyla a bylo jí o tom pouze K. vyprávěno. Toto svědectví „z druhé ruky“ pocházející od údajné oběti, které v té době bylo méně než tři roky, jež není podpořeno žádným dalším procesně použitelným důkazem, kromě zcela vágních poznámek svědkyně A. H., o tom, že se obžalovaný k dětem choval podivně, nemůže postačovat k závěru o vině obžalovaného v kvalitě, která je předpokládána ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Jelikož není prokázáno, že se takový skutek stal, bylo rozhodnuto podle § 226 písm. a) tr. řádu o zproštění obžalovaného obžaloby.

Soud takto postupoval z toho důvodu, že vyhodnotil údajné jednání obžalovaného vůči jeho synovi jako samostatný skutek, kterým je i dílčí útok pokračujícího trestného činu ve smyslu § 116 tr. zákoníku a § 12 odst. 12 tr. řádu. Nepostačuje proto pouhé „vypuštění“ popisu tohoto jednání ze znění výroku o vině původně žalovaného pod bodem 2. výroku obžaloby.

O věrohodnosti výpovědí matky H. H. a babičky A. H. již bylo soudem hovořeno výše. Na tomto místě má však krajský soud za potřebné dodat, že je možné tyto výpovědi chápat toliko jako jakési potvrzení klíčové výpovědi nezletilé N., ale nikoli jako zdroj informací, které by byly natolik přesné a relevantní, aby na základě nich mohlo být rozhodnuto o vině obžalovaného tak závažným jednáním. Uplatní se zde tudíž zásada *in dubio pro reo*, která dovoluje uzavřít o vině obžalovaného pouze v rozsahu, jenž je uveden ve výroku tohoto rozsudku, jakkoliv nelze nevidět, že podezření, že sexuálně agresivní jednání obžalovaného vůči svým nezletilým dětem bylo v rozsahu podstatně větším, zde zůstává.

Ze stejného důvodu nelze mít za prokázané, že by se obžalovaný dopustil násilí vůči nezletilé N. v automobilu při jejich cestě do školky, byť ani zde nelze toto podezření zcela vyloučit, neboť hovoří matka nezletilých o tom, že se nezletilá N. zdráhala jít s otcem, aby ji odvezl do školky. Není však najisto postaveno, že by obžalovaný nezletilou *zanechal v uzavřeném automobilu, kopal do ní, hrubě ji nadával a udeřil s ní o zem*, ačkoli takové i takové jednání by odpovídalo projevům diagnostikované sexuální deviace obžalovaného. Informace pocházející z provedených důkazů však nelze mít za natolik spolehlivé, aby bylo možno obžalovaného tímto jednáním shledat vinným. Jde prakticky pouze o náznaky osob, které tomu přítomny nebyly, nezletilá jim to měla vyprávět, ale oběť sama o tom procesně použitelně nevypovídá.

Přesto nemůže být sporu o tom, že se obžalovaný **dopustil pohlavního zneužití** svých dětí ve věku hluboko pod 15. rokem věku, a to způsobem odlišným od soulože, avšak s touto

zcela jistě srovnatelným, a počínal si tak ve vztahu k dětem svěřeným jeho dozoru. Takovou osobou je, podle doktrinárního výkladu daného komentářem trestního *zákoníku* (*Šámal. P. a kol., Trestní zákoník II. Komentář, 1. Vydání. Praha: C.H. Beck, 2010, str. 1676*), pachatel, který má *právo a povinnost na ni* (osobu svěřenou dozoru pachatele) *dohlížet a bdít nad ní. Tak je tomu u rodičů vůči dětem, u opatrovníka vůči osobě zbavené svéprávnosti, u vychovatele nebo učitele vůči chovancům a žákům apod.*

Je současně bez pochybností prokázáno, že u nezletilé N. došlo ke vzniku **posttraumatické stresové poruchy**, která přetrvávala ještě zhruba 18 měsíců po ukončení protiprávního jednání obžalovaného. Nemůže být sporu ani o tom, že projevy této poruchy jsou takového charakteru, že dlouhodobě velmi podstatně zhoršují kvalitu života takto postižené osoby, tudíž jde o těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Nebylo přitom zjištěno, že by obžalovaný páchal násilí na svých dětech v podobě minimálně zmíněného štípání proto, aby je donutil k popisovanému jednání, nýbrž až následně jako trest za to, že se mu děti vzepřely. Nemůže proto jít o trestný čin znásilnění ve smyslu § 185 tr. zákoníku.

Právní kvalifikace jednání obžalovaného pak byla jednoznačná v tom směru, že evidentně došlo k pohlavnímu zneužití dětí jiným způsobem než souloží, že se tak dělo osobou, která ve vztahu k dětem byla ve vztahu specifikovaném v ust. § 187 odst. 2 tr. zákoníku, tedy otcem, který zneužil při tomto sexuálně ofenzivním jednání toho, že mu jeho nezletilé děti byly svěřeny, a že tím ve vztahu k nezletilé N. došlo ke vzniku těžké újmy na zdraví. Ve vztahu k nezletilé K. k takovýmto následkům nedošlo. Proto je namístě, aby byl tento rozdíl vyjádřen jak slovně, tak v uvedení číselného označení příslušného ustanovení.

K naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 187 odst. 3 tr. řádu ve vztahu k nezl. N. pak postačí závěr o **minimálně nedbalostním** zavinění obžalovaného ve vztahu k těžšímu následku, který nastal (§ 17 písm. a) tr. zákoníku). na základě provedených důkazů v této věci nalézací soud uzavřel, že ve vztahu k těžšímu následku v podobě těžké újmy na zdraví je u obžalovaného dán **dokonce úmysl nepřímý** ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Jednočinný souběh s ust. § 145 tr. zákoníku, a tedy trestného činu těžké ublížení na zdraví, je vyloučen, neboť k tomuto je ust. § 187 odst. 3 tr. zákoníku ustanovením speciálním.

Závěr o úmyslném zavinění ve vztahu k těžké újmě na zdraví soud činí z toho důvodu, že obžalovanému muselo být jasné, že takovéto závažné sexuálně motivované jednání páchané vůči tak malému dítěti může zanechat na jeho duši takové šrámy, které mohou vést k jeho závažnému dlouhodobému onemocnění. Problematika sexuálního zneužívání nezletilých dětí je v posledních minimálně dvou desítkách let frekventovanou součástí televizních pořadů, internetu i časopiseckých článků a je prakticky vyloučeno, aby průměrně inteligentní člověk, kterým obžalovaný je, se obsahu tohoto sdělení natolik vyhnul, že by vůbec nevěděl o těchto možných následcích. Obžalovaný je přitom natolik inteligentní, aby tuto skutečnost znal, navíc musel na nezletilé N. vidět změnu jejího chování. Už tak introvertní dívka se stala ještě více uzavřenou, projevovala neochotu s obžalovaným odcházet, bála se ho. Pakliže v projednávané činnosti obžalovaný pokračoval i přes tyto zjevné projevy psychického rozpoložení jeho oběti, pak se, podle přesvědčení soudu, pohyboval už nikoli v mezích nedbalostního zavinění, ale ve vztahu k těžké újmě na zdraví u nezl. N. v **úmyslu nepřímém** podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Podle názoru soudu totiž obžalovaný

věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.

Soud, na rozdíl od obžaloby, dospěl k závěru, že se jedná o více útoků pokračujícího zvláště závažného zločinu pohlavního zneužití, přičemž ve vztahu k nezl. K. se jedná o ust. § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku a ve vztahu k nezl. N. o ust. § 187 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, a nikoli o dva samostatné skutky a zvláště závažné zločiny. Jde o dílčí útoky pokračujícího jednání, kterým je naplňováno dílem ust. § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku, dílem pak ust. § 187 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku. Je to proto, že se obžalovaný dopouštěl shodného jednání vůči oběma dětem, dílem tak činil ve stejné době, přičemž způsobený následek v podobě těžké újmy na zdraví je zde dílčím kvalifikačním momentem. Jinak jde o naplňování skutkové podstaty stejného trestného činu, je zde spojení ve stejném způsobu provedení a je zde i blízká souvislost časová a v předmětu útoku, tak jak je pokračování v trestném činu popsáno v ust. § 116 tr. zákoníku. Protože došlo ke změně, která je v důsledku učiněna ve prospěch obžalovaného, neboť jeho jednání je kvalifikováno jako pouze jeden zvláště závažný zločin spáchaný dílem ve druhém, dílem ve třetím odstavci § 187 tr. zákoníku, nejsou dány podmínky pro ukládání úhrnného trestu a není dána přitěžující okolnost spáchání více trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku.

Na závěru o vině obžalovaného přitom nic nemění zjištění znalkyně MUDr. Herrové, že jeho rozpoznávací schopnosti byly zachovány, ale ovládací schopnosti byly sníženy měrou podstatnou. Právě schopnost nahlédnout závadnost svého smýšlení a v důsledku pak i svého chování musela být obžalovanému od počátku dána. Ostatně zjevně proto vedl svůj dosavadní život takovým způsobem, že se nedostal „do křížku“ se zákonem. Teprve příležitost, která se mu naskytla v osobách jeho malých dětí, dovolila akceleraci projevů jeho deviace. Minimálně nesmělé pokusy obžalovaného na poli běžné heterosexuální sexuality mu musely dát informaci o jeho vlastním sexuálním nastavení. Podle názoru soudu to bylo u obžalovaného F. obdobné, jak hovořila znalkyně MUDr. Herrová o počátku pohlavního života mladých lidí a jeho následnému pokračování bez dlouhých přestávek, aby došlo k ukojení nově poznané potřeby. Když obžalovaný zjistil, že první pokus o manipulaci s batoletem vedl k uspokojení jeho sexuální potřeby determinované sexuální deviací, pak opakoval tuto činnost. Lze se odůvodněně domnívat, že obžalovaný měl zprvu potíže s tím se s touto novou skutečností smířit. Zřejmě i proto odcházel brzo ráno z domova a vracel se až pozdě večer, aby se vyhnul setkání s dětmi, ale poté dal průchod své deformované sexualitě. Není přitom sporu, že jednání obžalovaného představovalo v případech obou dětí tak citelný zásah do sexuální sféry každého z nich, že jeho následky budou pociťovat celý život.

To všechno jsou skutečnosti, které musely nalézt výraz ve výroku o trestu.

Trest a ochranné opatření

Ve prospěch obžalovaného svědčí pouze to, že dosud nebyl soudně trestán (§ 41 písm. o) tr. zákoníku), k tíži je mu nutné přičíst, že se trestné činnosti dopouštěl po dlouhou dobu, a že tak činil ve vztahu k více dětem (§ 42 písm. m) tr. zákoníku). Nelze mu k tíži při rozhodování přičíst fakt, že jeho jednání vedlo ke vzniku těžšího následku v podobě těžké újmy na zdraví (§ 42 písm. k) tr. zákoníku), stejně ani to, že využil závislosti nezletilých (§ 42 písm. d) tr. zákoníku), spáchal čin ke škodě dítěte (§ 42 písm. h) tr. zákoníku), neboť v tomto

okamžiku by došlo k **porušení zákazu dvojího přičítání** ve smyslu § 39 odst. 4 tr. zákoníku, který spočívá v tom, že se zakazuje přičítání téže okolnosti k tíži nebo ve prospěch pachatele, tzn. že okolnost, která je zákonným znakem skutkové podstaty trestného činu (a to jak základní, tak i tzv. kvalifikované), nemůže být ještě hodnocena jako okolnost obecně polehčující nebo přitěžující ve smyslu § 41 a 42 tr. zákoníku.

Veden těmito premisami krajský soud rozhodoval o trestu ve smyslu § 38 a násl. tr. zákoníku. Především musel zvážit požadavky na ukládaný trest vyplývající z toho, že trestní sankce je nutno ukládat *s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele*, dále pak to, že *tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější, přičemž musí být také přihlédnuto při ukládání trestních sankcí k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem*.

Toto znění ust. § 38 odst. 1 až 3 tr. zákoníku je rozváděno podrobněji v ust. § 39 tr. zákoníku. Podle jeho odstavce prvního **při stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele*. Podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku **povaha a závažnost trestného činu** jsou určovány zejména *významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem*. Podle třetího odstavce § 39 tr. zákoníku pak **při stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení*.

Délka trvání posttraumatické stresové poruchy, ale i hloubka prožívání tak malého dítěte, jakým nezletilá N. H. byla a stále ještě je, jakož i existence zneužívání nezletilé K. a dopady na ní, vedou krajský soud k ukládání trestu v důsledku ve vyšší výměře, než pokud by se jednalo toliko o krátkodobou posttraumatickou stresovou poruchu ve smyslu zmíněných ustanovení trestního zákoníku. Je zřejmé, že zneužívání dvou dětí po dobu několika let, noční můry a strach z otce sužující nezletilou N., které tak zásadně omezují běžný způsob vedení života takto malého dítěte, ztráta jejího pocitu bezpečí doma, zjištění, že matka není schopna či ochotna pomoci, s tím vším spojená ztráta možnosti mít šťastné dětství, to vše odůvodňuje závěr, že reagovat na tuto trestnou činnost ukládáním trestu blízko spodní hranici zákonné trestní sazby nelze a je zapotřebí sáhnout k trestu přísnějším.

V trestní sazbě dané ust. § 187 odst. 3 tr. zákoníku, tedy od 5 do 12 let trestu odnětí svobody, krajský soud přikročil k uložení trestu v délce **6 let a 6 měsíců**, tedy pod čtvrtinou zákonné trestní sazby. Takto vyměřený trest považuje za dostatečný, odpovídající požadavku

uvedenému v ust. § 38 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Ačkoli obžalovaný dosud ve výkonu trestu odnětí svobody nebyl, soud nedospěl k závěru, že by bylo namístež jakkoli moderovat způsob jeho výkonu tím, že by byl zařazen do věznice s mírnějším režimem než do věznice s ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Trest nakonec soudem zvolený zohledňuje též ten fakt, že obžalovaný nemá žádný náhled na svoji deviantní sexualitu a o to více je pro společnost jeho pobyt na svobodě nebezpečný. V kontextu celé věci pak tento trest má soud správný i za spravedlivý.

Nelze totiž pominout ani ve smyslu § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku současně ukládané **ochranné sexuologické léčení ve formě ústavní**, které není z povahy věci časově omezené a v potřebném rozsahu je možno jej realizovat až po ukončení výkonu trestu odnětí svobody. Důležité v této souvislosti je sdělení znalkyně, že při ideálním průběhu nebývá ochranné léčení v podobných případech kratší než jeden rok. Je tak zřejmé, že obžalovaný bude vyloučen z pobytu na svobodě po dobu delší, než je výměra uloženého trestu odnětí svobody, což v důsledku znamená, že není zapotřebí ukládat trest odnětí svobody ve výměře vyšší, než jak bylo rozhodnuto na základě zvážení všech rozhodných kritérií.

Tak jako ukládané ochranné léčení má vést k potřebné korekci jednání obžalovaného na jeho pudové úrovni *pro futuro*, ukládaný trest odnětí svobody poslouží k jeho izolaci od společnosti a tedy ochraně jeho potenciálních obětí, současně k vyjádření jejího zásadního odsudku vůči jeho chování. V tom spočívá jeho výchovná úloha. Bude na obžalovaném a jeho uvědomění si závažnosti problému, kterým trpí, zda zvolená kombinace opatření zasahujících do jeho osobní svobody bude dostatečná a zabrání recidivě mravnostní trestné činnosti. Rozhodující pro další život obžalovaného potom jistě bude absolvování ústavní sexuologické ochranné léčby.

Nemajetková újma

Pokud pak jde o otázku uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve smyslu § 43 odst. 1 tr. řádu, jak byl ve vztahu ke všem třem dětem uplatněn jejich opatrovníkem, musí soud konstatovat, že ve vztahu k nezletilému K., kde byl obžalovaný zproštěn obžaloby, muselo nastoupit obligatorní rozhodnutí podle § 229 odst. 3 tr. řádu, kterým byl poškozený zastoupený svým opatrovníkem odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle ust. § 2956 nového občanského zákoníku (dále jen „NOZ“) platí, že *vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i duševní útrapy*. První část NOZ jako tzv. obecná část vymezuje okruh základních práv a povinností osob a vztahů mezi nimi, které se nazývají soukromým právem. Podle ust. § 3 odst. 1 NOZ *soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobilí bezdůvodně újmu druhým*. Podle § 3 odst. 2 písm. a) NOZ má každý právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí. Z toho je tak zřejmé, že jednáním obžalovaného bylo porušeno právě právo

poškozených na ochranu důstojnosti, práva na štěstí své a svých blízkých a je tudíž splněna základní podmínka pro rozhodnutí o možném odčinění nemajetkové újmy.

Nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které *musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy*, jak uvádí ust. § 2951 odst. 2 NOZ.

Protože soud konstatoval, že obě poškozené jsou osobami, jimž toto odčinění náleží, zabýval se určením konkrétní výše. Ve smyslu § 2957 NOZ *musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobné závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.*

Jednáním obžalovaného došlo u nezletilé N. k porušení jednoho ze základních práv dítěte, a to je práva na šťastné dětství a zdravý vývoj fyzický i psychický. Toto právo bylo porušeno tak masivním způsobem, že to na nezl. N. zanechalo velmi závažný zdravotní následek v podobě těžké újmy na zdraví. Lze předpokládat, jak vyplývá ze znaleckých posudků znalců z oboru dětské psychiatrie a klinické psychologie, že by to velmi pravděpodobně mohlo mít následky i pro její budoucí život. Masivním způsobem bylo toto právo porušeno i ve vztahu k nezl. Kláře, byť u ní důsledek krajně zavrženíhodného jednání obžalovaného není tak výrazný.

Jakkoli se jedná o materii složitou a v dosavadní rozhodovací činnosti soudů České republiky ne zcela ustálenou, soud přihlédl i k rozhodnutí Nejvyššího soudu, který neměl námitek proti povinnosti odsouzeného zaplatit poškozené k rukám její zmocněnkyně nemajetkovou újmu v penězích ve výši 500.000 Kč, ačkoli nedošlo ke vzniku těžké újmy na zdraví (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.5.2014, č.j. 7 Tdo 576/2014-21). Šlo o poškozenou, která byla cílem zprvu pohlavního zneužívání a následně i znásilňování po dobu čtyř let. Soud si je vědom toho, že postupem času dochází k modifikaci rozhodování o nemajetkové újmě trestními soudy, ví o tom, že částka 500.000 Kč byla přiznána též brutálně, vícečetně znásilněné poškozené, která v důsledku tohoto znásilnění utrpěla devastující poranění obličeje mající až zohyžďující efekt, i to, že je rozhodováno o výši nemajetkové újmy v případě, kdy dojde k úmrtí rodičů či dětí v důsledku úmyslného trestného činu pachatele, a to v částkách častokrát mnohem vyšších. V každém případě však krajský soud dospěl k závěru, že částka uplatněná opatrovníci jako náhrada nemajetkové újmy ve výši 100.000 Kč je ve vztahu k nezletilé N. částkou minimální a tudíž je možné tomuto návrhu bez dalšího složitého dokazování vyhovět. Vyšel přitom z výsledků znaleckého zkoumání poškozené N., jakož i z videozáznamu pořízeného při jejím výslechu před policejním orgánem. Už jen z něj je jasně patrné, jak obrovskou zátěž obžalovaný svým jednáním složil na bedra své malé dcery.

Co se týče nezletilé K., pak u ní protiprávní jednání obžalovaného nemělo takový dopad na její prožívání, tato je ze své povahy odolnější vůči neblahým následkům této činnosti, byla vůči ní páchána po kratší dobu, ale přesto je zřejmé, že neblahé následky na její

život jednání obžalovaného mělo minimálně v tom, že měla komunikační problémy (viz výpověď její učitelky). Soud proto uzavírá, že jakékoli další znalecké zkoumání by soud považoval za druhotnou viktimizaci poškozené, a i bez znaleckého posudku, na základě výpovědí svědků a zhlédnutím již zmíněného videozáznamu, jako přiměřenou satisfakci za tuto újmu chápe částku 20.000 Kč. Se zbytkem svého opatrovníci uplatněného nároku pak byla poškozená nezletilá K. H. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních postupem podle § 229 odst. 2 tr. řádu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **osmi dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného.

Odvolání **má** odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve čtyřech vyhotoveních.

V Táboře dne 4. září 2017

Mgr. Petr Černý, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Neuwirthová